

ACORDS

6e Congrés

Compromís de Solidaritat

Catalunya

ANÀLISI DE LA SITUACIÓ ECONÒMICA, SOCIAL, LABORAL I POLÍTICA DE CATALUNYA

1. Influència de les polítiques socials i econòmiques mundials, europees i espanyoles

Catalunya per la seva situació geopolítica és de ple en les polítiques econòmiques i socials emanades del Fons Monetari Internacional, de l'OCDE i de la Unió Europea. És a dir, sotmesa als dictats de les polítiques neoliberals.

El paper clau de l'aplicació de les polítiques neoliberals quant als aspectes econòmics, polítics i socials, en el nostre cas, l'ha acomplert la construcció de la Unió Monetària i Econòmica. El Tractat de Maastricht, les diverses cimeres governamentals i la major part de les directrius i recomanacions comunitàries, han teixit un tipus de construcció econòmica, que ha tingut la seva culminació en la proclamació de l'euro com a moneda comunitària, dels 11 estats europeus més aplicats, i en el nomenament del president del Banc Europeu.

Construcció econòmica que persegueix una absoluta llibertat per a la circulació dels diners i de les mercaderies, per a les fusions de corporacions, per a la concentració industrial i de capitals amb l'objectiu de competir en aquest estadi (la competitivitat entre capitalistes) amb altres concentracions econòmiques i financeres mundials.

Junt a la llibertat de negoci i benefici s'ha establert també una moral majoritària i una conducta social dels governs europeus per a la supeditació de la cosa social, de la col·lectiva als interessos econòmics d'unes minories. Així, en els darrers anys hem assistit a una accelerada destrucció dels drets socials (cosa que a nivell de l'Europa occidental i nòrdica coneixem com la crisi de l'Estat de Benestar) sempre en nom de sacrosants principis: competitivitat, moneda única, acompliment dels paràmetres de Maastricht,...

A Catalunya, aquestes tendències s'han accentuat en els dos últims anys amb la més estreta complicitat en allò econòmic i social entre el govern català de CiU i l'espanyol del PP, continuadors de la línia iniciada pel PSOE (ja que no hem ni volem oblidar la profunda fe en la Unió Econòmica Europea dels governs socialistes i l'aplicació de polítiques antisocials), sobre una conjuntura positiva que, amb tot no repercuteix de la mateixa manera a nivell social.

2. Conseqüències socials i laborals de les polítiques neoliberals a Catalunya

A grans trets, les conseqüències socials i laborals de l'aplicació de les polítiques neoliberals dictades per la UE, el govern central i el govern de la Generalitat, són les mateixes que a la resta de regions, nacions i estats europeus. És a dir, pèrdues de drets socials i exclusió social.

Com a característiques més pròpies caldria situar l'aprofundiment dels desequilibris territorials (tant a nivell humà com de recursos econòmics) i una importantíssima colonització industrial i de serveis (especialment quant a les grans indústries i superfícies comercials) per part de capitals i negocis estrangers.

Les pèrdues dels drets socials han tingut una doble dimensió. Per una banda, la que afecta als estrictament laborals (reformes laborals, nous models de contractació estable, multiplicitat de contractes precaris, dobles escales salarials, mobilitats, acomiadament pràcticament lliure, augment dels supòsits per a la reducció de plantilles...), amb l'objectiu d'aconseguir una flexibilitat pràcticament absoluta i un important transvasament de rendes (n'hi ha prou de recordar que en els últims 10 anys les rendes del treball han perdut pràcticament 10 punts del PIB respecte a les del capital ; cosa que suposa més de 6 bilions de pessetes, en el conjunt de l'Estat espanyol).

Paral·lelament, hi ha hagut la retallada de drets socials en la seva expressió més àmplia : sanitat, ensenyament, prestacions socials,... Sota la mentida que per preservar l'Estat del Benestar és necessari retallar despeses socials (quan allò que es procura és retallar el paper social de l'estat i destinar fons públics a negocis privats) o a l'empara del nou fonamentalisme que tot ha d'estar sotmès a les regles del mercat (les seves regles de joc), hem assistit a la privatització directa de serveis i empreses públiques, a la desviació de fons públics per donar suport a la competència privada enfront dels serveis públics (a sectors com la sanitat i l'ensenyament, Catalunya n'és pionera), a l'augment dels requisits per accedir a prestacions públiques per desocupació, jubilació,... i a la rebaixa de les quantitats d'aquestes i altres prestacions.

3. El paper de les institucions polítiques i de les organitzacions polítiques i sindicals

El govern de la Generalitat de Catalunya ha practicat activament polítiques neoliberals i ha col·laborat decisivament amb els diferents governs centrals en l'aplicació d'aquestes a l'àmbit estatal. Els seus compromisos amb les principals institucions i corporacions industrials i econòmiques internacionals són manifestos. Les grans línies de política econòmica i social estatal o europees mai es posen en dubte, ni tan sols quan es recorre al populisme victimista. Per dir-ho en expressió del president "això avui no toca" (ni avui ni mai).

Quant a les organitzacions polítiques parlamentàries catalanes, els grans corrents (populars, democratacristians i socialdemòcrates) ens han mostrat des de les seves actuacions institucionals (Estat, Generalitat i ajuntaments) un compromís clar amb les polítiques neoliberals i un exercici de govern que ens mostra escasses diferències en l'essència.

Les organitzacions polítiques que podríem considerar de fet l'oposició semblen més preocupades per recollir la patent independentista o per no aparèixer com a forces antisistema que per construir un referent antineoliberal.

Fora de l'arc parlamentari existeixen organitzacions polítiques i moviments socials compromesos en la lluita anticapitalista i en la construcció de referents alternatius, però amb desigual implantació i èxit.

En el camp sindical, les direccions de la CONC i de la UGT de Catalunya han pactat a moltes empreses i a molts sectors l'aplicació explícita (sense retallades o avenços de rellevància) la contrarreforma laboral, han donat el seu suport a l'última contrarreforma laboral pactada, i al Pacte per l'Ocupació amb les patronals i la Generalitat (que és qualsevol cosa menys un

pacte per a la creació d'ocupació estable i digna) i avalen i permeten la contínua degradació de condicions laborals que es produeix en la majoria de convenis col·lectius que les seves federacions signen.

No obstant, en el seu si (especialment, a CCOO) es mantenen persones i corrents que pretenen un sindicalisme honest, combatiu i solidari. Desgraciadament les oportunitats de confluència se solen produir únicament en les situacions conflictives. Tanmateix, hem d'assenyalar que una part important del nostre creixement es produeix per la identificació entre aquests companys i companyes i l'actuació i línies d'intervenció de la Confederació.

Allò que podríem anomenar sindicalisme alternatiu per la seva pràctica, reivindicació i projecte (tant el que es planteja des de confederacions, des d'organitzacions sectorials, des de sindicats d'empresa o des de seccions sindicals, comitès d'empresa i assemblees de divers signe i adscripció), està servint per marcar la frontera de l'ètica i la conseqüència del sindicalisme de classe, transformador i revolucionari. Però, ens trobem encara lluny d'aconseguir una implantació i un seguiment majoritari i, a més a més, profundament dividits. En aquest punt, la CGT de Catalunya planteja la unitat d'acció i la solidaritat entre el sindicalisme alternatiu com a factors d'avenç d'un sindicalisme ètic, combatiu, i participatiu amb propostes i alternatives i la confederalitat organitzativa com a element de consolidació d'un espai sindical que podem i hem de compartir, sense hipotecar els nostres valors centrals de llibertat, solidaritat i autogestió.

4. El paper dels moviments socials

Determinats moviments socials relativament nous (okupes i solidaritat internacional), algun més clàssic (associacions de veïns) i altres de recent creació (Mesa Cívica, Comitès i Coordinadores d'assemblees contra l'atur i la precarietat) amb les seves reivindicacions, mobilitzacions i propostes han sacsejat la placidesa i la normalitat del sistema.

Reivindicacions parcials o globals però que afecten a la línia de flotació del neoliberalisme (pau i col·laboració internacional, dret a l'habitatge, al treball, a unes prestacions socials dignes, a sanitat i ensenyament públics i de qualitat...) han posat de manifest el rerafons d'un sistema social i econòmic que es basa en la desigualtat.

La CGT de Catalunya, sense oblidar les seves pròpies línies d'intervenció social, col·laborarà activament amb els moviments socials i buscarà punts de trobada i d'unitat d'acció de cara a conformar una intervenció sociopolítica crítica, transformadora, revolucionària, amb i per als treballadors i les treballadores i les classes populars.

5. L'internacionalisme de la CGT

L'internacionalisme és per a la CGT, des de la seva fundació, un dels seus signes d'identitat i un dels aspectes fonamentals de la seva estratègia sindical.

L'enfocament i el contingut del nostre internacionalisme l'hem anat reformulant en la mesura que s'han produït canvis substancials en el panorama internacional, des de l'emergència de les

noves problemàtiques associades a la globalització econòmica o la destrucció del medi ambient a escala planetària, fins a la irrupció de nous moviments socials que reclamen i lluiten per una transformació del món en un sentit igualitari, pacífic, solidari, democràtic i respectuós amb el medi ambient.

En aquest sentit, el 5è Congrés de la CGT de Catalunya (novembre de 1995) va fer un esforç d'actualització de la nostra anàlisi de la situació internacional així com de la nostra estratègia sindical internacionalista.

Pel que fa a l'anàlisi de la situació internacional continua sent vàlid allò que es va aprovar al darrer Congrés sobre el procés de mundialització capitalista de l'economia Tercer Món, intercanvi desigual i transferències de riqueses des del Sud cap al Nord, deute dels països de l'Est europeu, inestabilitat financera i moviments especulatius de capital, deslocalització productiva, empobriment de la majoria de la humanitat i regressió en les seves condicions sanitàries i d'escolarització, atur, augments de les desigualtats entre països rics i pobres i a l'interior dels països, agressió als drets socials i desmantellament de la sanitat i l'ensenyament públics, emergència de nous centres de decisió econòmica i política que estan fora del control democràtic de les poblacions (FMI, Banc Mundial, organismes rectors de la Unió Europea), etc. En aquest sentit, cal constatar l'AMI com a exponent màxim del poder del capital especulatiu sobre els governs nacionals.

Però a aquesta anàlisi li mancava a assenyalar altres fenòmens importants de la situació mundial, com ara: el renaixement de sentiments i actituds xenòfobes i racistes, la persistència de moltes discriminacions, desigualtats i opressions per a les dones, la violació dels drets humans a molts indrets del món o la pervivència d'orientacions militaristes i violentes davant dels conflictes.

És important destacar totes aquestes problemàtiques perquè una opció internacionalista ha de tenir en compte que les explotacions, opressions, exclusions o discriminacions en el món actual no sols són a causa de les polítiques i de les estructures econòmiques existents sinó també dels àmbits polítics, militars o culturals. I tot això, com més endavant veurem, té unes conseqüències directes tant en l'enfocament com en el contingut del nostre internacionalisme.

En relació a l'estratègia sindical anticapitalista, internacionalista i alternativa, el 5è Congrés considerava que aquesta tenia futur en funció de la nova funció de la nova situació creada amb la mundialització de l'economia i la crisi de legitimitat que ha creat (incapaç de garantir el desenvolupament estable de tot el planeta, impotent per eliminar l'atur i mantenir les conquestes socials del passat, regressiva amb els drets democràtics dels individus i dels pobles, amenaçant l'existència de la vida en el planeta) genera les condicions per a nous esclats socials i polítics, i obre nous espais a la recomposició del moviment obrer organitzat sobre bases anticapitalistes, internacionalistes i alternatives.

També s'indicava com exemples de recomposició i futurs avenços del sindicalisme anticapitalista i alternatiu: la continuïtat en l'acumulació de forces d'organitzacions que practiquen una orientació sindical alternativa (CGT a l'Estat espanyol o ARCA a Itàlia) i

l'aparició a l'interior dels sindicats majoritaris, de corrents crítics amb l'orientació de col·laboració de classes que practiquen les seves direccions.

És veritat que en el món actual (inclosa l'Europa capitalista) hi ha moltes raons per rebel·lar-se: atur, pobresa, genocidis, problemes ecològics, exclusions, etc. I també que l'existència de forces sindicals anticapitalistes i alternatives és important per impulsar les rebel·lions que són necessàries. S'hauria d'afegir com a esperançador el fet de l'existència de moviments socials (ecologista, pacifista, solidaritat internacionalista, antiracista...) que qüestionen el tipus de societat actual en els seus aspectes fonamentals.

Però el 5è Congrés no va considerar el fet real que la rebel·lió és molt més difícil en els temps actuals ni les dificultats que té una orientació sindical anticapitalista, internacionalista i alternativa en l'Europa capitalista actual. Algunes d'elles són:

- El pes de les derrotes sofertes, la decepció per les experiències frustrades de governs que es presentaven com d'esquerres i la manca de creença en què la mobilització social pot canviar les coses de forma substancials.
- Tot i que alguns dels moviments socials actuals plantegen problemes de fons i que tenen un recolzament social ampli, cada moviment apareix com a defensor de temes parcials i no existeix una coordinació entre ells que sigui capaç de donar una perspectiva emancipatòria més global.
- La centralitat del treball en el conjunt de la vida de les persones ha tendit a relaxar-se amb l'augment de l'esperança de vida, l'augment de l'edat d'escolarització obligatòria o la reducció de l'edat de jubilació. Per altra banda, la continuïtat entre els vincles comunitaris en el món de la fàbrica i fora d'ella, a través de la vida del barri, s'han anat diluint progressivament al substituir-se per altres experiències (segones residències, multiplicació de la mobilitat que confereix l'automòbil, cultura del consum, etc.).
- La fragmentació de la producció, la introducció de diversos tipus de contractes precaris i les subcontractacions, que són eixos bàsics del programa neoliberal per rellançar els nivells de beneficis empresarials, permeten trencar el marc col·lectiu de relacions laborals estable i negociat amb els sindicats i provoquen un afebliment de la capacitat de negociació col·lectiva dels treballadors i treballadores front al poder del capital que organitza i controla la producció.
- Aquesta fragmentació de les condicions del treball es combina amb la mundialització econòmica, que permet explotar els jaciments de una mà d'obra, energia, matèries primeres i "drets de contaminació" més barats, en un marc en què manca una consciència, un vincle o un referent cultural comú, que pugui unir les experiències i situacions diverses dels treballadors, marginats i oprimits a escala mundial.
- Es pot constatar històricament que l'augment de les injustícies socials no estimula per si mateix la mobilització social i la creació de nous vincles solidaris. Sovint es constata el contrari. L'atur de llarga durada i la precarietat estructural afavoreixen la dinàmica del "campi qui pugui", i augment de la coordinació internacionalista, la mundialització de l'economia conviu amb el renaixement de sentiments i actituds xenòfobes i racistes.

Pel que fa als eixos de treball de la CGT el 5è Congrés es proposava contribuir de manera activa a la coordinació del sindicalisme anticapitalista i alternatiu europeu, impulsant la solidaritat i la mobilització per objectius comuns a escala continental.

Entre els objectius s'assenyalaven: la realització d'una crítica de l'orientació neoliberal en el procés de mundialització de l'economia, especialment contra els seus efectes en els països del Tercer Món; la reclamació de l'anul·lació del deute i la reivindicació d'un impost sobre les operacions monetàries de canvi que podria servir per ajut al desenvolupament; l'oposició al model d'Unió Europea dels mercaders i l'alternativa d'una Europa democràtica dels treballadors, solidària amb el conjunt de la humanitat; defensa de les condicions de vida i de treball de tots els assalariats (Carta de drets socials i laborals, prestacions, contractes indefinits, drets sindicals, reducció de la jornada laboral, etc.); drets democràtics dels individus i els pobles; impulsors del suport i la solidaritat amb els nous moviments socials (d'aturats, ecologista, antimilitarista, antiracista, feminista, internacionalista, etc.); impuls d'una alternativa global i radical al sistema capitalista (defensa de un model productiu capaç de garantir la satisfacció de les necessitats humanes, essent alhora respectuós amb el medi ambient i els límits del planeta).

En la mesura que els objectius anteriors no sols impliquen la reclamació d'uns drets dels treballadors i de les treballadores sinó també d'uns drets comuns a tots els éssers humans i en la mesura que cal construir un sentit de comunitat que pugui incloure a totes les persones explotades i oprimides del món, es necessari que ampliïm els nostres eixos de treball internacionalista. A més de la coordinació del sindicalisme anticapitalista i alternatiu europeu per l'impuls de la solidaritat i la mobilització per objectius comuns a escala continental, acordat al 5è Congrés, cal:

- Impulsar trobades i coordinacions entre les diverses organitzacions populars i sindicals del Nord i del Sud, del moviment ecologista, dels diversos feminismes del planeta, de les organitzacions de solidaritat internacional...
- L'objectiu hauria de ser que entre totes aquestes organitzacions puguem apropar anàlisi i propostes, que ens condueixin a l'elaboració de reivindicacions comunes: drets humans polítics, socials, econòmics i culturals, ecològicament sostenibles, per tots els ciutadans i ciutadanes del món. La diferència, és a dir, que cada persona, comunitat, poble, cultura i nació puguin decidir lliurement com volen viure, desenvolupar-se i relacionar-se amb els altres.

ACTUACIÓ SINDICAL DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Conseqüències de les mesures legals i de les actuacions patronals contra els drets laborals dels treballadors i de les treballadores

Si bé l'organització ja ha fet anàlisis puntuals d'aquestes qüestions -Pacte Laboral per l'Ocupació (la nova reforma laboral), que serviria posteriorment per elaborar Davant la Reforma Laboral de 1997 ; i La CGT davant la Reforma de les Pensions (totes elles iniciades en aquesta Confederació)-, no està de més fer un somer repàs en aquestes noves agressions, sobretot perquè s'han produït en unes condicions inexplicables de col·laboració, entesa i consens entre totes les parts implicades, sindicats, empresaris i govern.

Bàsicament els sindicats han consensuat sobre dos grans blocs temàtics : Acords per a la Reforma Laboral i Acord sobre Consolidació i Racionalització del Sistema de la Seguretat Social.

1.1. Acords per a la Reforma Laboral

- ❑ Acord Interconfederal per a l'Estabilitat de l'Ocupació
- ❑ Acord Interconfederal sobre Negociació Col·lectiva
- ❑ Acord sobre Cobertura de Buits
- ❑ Reals Decrets-Llei 8 i 9/1997, de 16 de maig

- Acord Interconfederal per a l'Estabilitat de l'Ocupació

Ha consistit en reformar les modalitats contractuals però sense grans modificacions, llevat de la supressió del contracte per llançament de nova activitat i la recuperació dels fixos-discontinus. És inqüestionable que mentre les empreses disposin de l'ampli ventall de possibilitats de contractes eventuais difícilment faran contractacions indefinides, i és aquí on està la solució : a un lloc de treball fix ha de correspondre-li un contracte estable.

Per contra amplia les causes d'extinció del contracte per causes objectives. Així estableixen que es podrà acomiadar per causes econòmiques, si aquestes contribueixen a la superació de situacions econòmiques negatives, i per causes tècniques, organitzatives o de producció, si serveixen per superar les dificultats que impedeixen el bon funcionament de l'empresa, ja sigui per la seva posició competitiva en el mercat o per exigències de la demanda.

Tanmateix, van acordar fomentar la contractació indefinida si bé, en cas d'acomiadament per causes objectives i després de la declaració d'improcedència d'aquest, només es tindrà dret a una indemnització de 33 dies de sou per any treballat.

En definitiva, un contracte relativament nou que agrupa als anteriors contractes indefinits de treballadors més grans de 45 anys, per a joves treballadors menors de 25 anys o amb edats compreses entre 25 i 29 anys i per a treballadors minusvàlids. Contracte que redueix la quantitat de l'acomiadament improcedent en 12 dies per any treballat i en 18 mensualitat com a límit, és a dir abarateix l'acomiadament lliure.

- **Acord Interconfederal sobre Negociació Col·lectiva (abril de 1997)**

Estableix la col·laboració institucional i l'articulació dels convenis estatals o de sector ; sobre les matèries a regular en un possible conveni col·lectiu nacional de branca d'activitat ; matèries de caràcter sindical negociables en el marc de la negociació col·lectiva sectorial ;...

Reserven exclusivament determinades matèries a la negociació dels convenis col·lectius nacionals sectorials.

- **Acord sobre Cobertura de Buits (abril de 1997)**

Recull la substitució de les Ordenances Laborals en sectors sense negociació col·lectiva d'àmbit estatal i consegüentment el control sobre més de 800.000 treballadors. Imposant, encara més si cal, l'hegemonia sindical dels sindicats majoritaris.

L'Acord suposa una alteració substancial del sistema de negociació col·lectiva, centralitzant i jerarquitzant, amb predomini dels sistemes superiors de negociació dels inferiors, essent totalment contrària a la Reforma de 1994 que establia una atenció especial als nivells inferiors de negociació, en especial els convenis i els acords d'empresa.

- **Reials Decrets Llei 8 i 9/1997, de 16 de maig (en vigor des del 17 de maig de 1997)**

Evidentment l'Administració havia de col·laborar en aquests acords, per aquesta raó va elaborar els esmentats Decrets Llei en desenvolupament de l'acord Interconfederal per a l'Estabilitat en l'Ocupació, mitjançant incentius en matèria de Seguretat Social i de caràcter fiscal per al foment de la contractació indefinida.

Les empreses es beneficiaran de bonificacions en les quotes a la Seguretat Social entre el 40 i el 60%, únicament pagaran 33 dies per any de salari amb el límit màxim de 24 mensualitats, amb la qual cosa aconseguixen un menor cost en el cas dels acomiadaments objectius improcedents ; no computaran com a persones assalariades, cosa que representa un important benefici fiscal.

1.2. Acord sobre Consolidació i Racionalització del Sistema de la Seguretat Social (subscrit el 9 d'octubre de 1996)

El recíproc compromís adquirit amb el Pacte de Toledo, va propiciar aquest acord, entre els sindicats i el govern popular i, a pesar del nom, es tracta exclusivament d'un increment substancial dels anys de cotització per generar el dret a una pensió digna i, consegüentment, una disminució d'aquestes. Quant a la separació de les fonts de finançament, si bé és positiu en principi, sobretot per la part de les despeses que havia d'assumir l'Administració, no és menys cert que si no es fa efectiu el deute d'aquesta i el dels empresaris, i es deixa de bonificar les diverses modalitats de contractació, la posada en marxa significarà novament una trampa per als treballadors.

S'aprofundeix en la dualització social que comporta el neoliberalisme econòmic : si als treballadors en actiu se'ns retalla la pensió, als joves els és molt difícil aconseguir els anys de cotització necessaris per generar el dret a una pensió contributiva.

2. Anàlisi de l'actuació sindical envers aquesta situació

Aquesta política d'atac a gran escala (per la profunditat de l'atac i per la seva dimensió europea) contra els treballadors i els sectors populars ha fet créixer l'antagonisme capital-treball, sistemàticament amortit per la línia d'acció contradictòria amb els interessos socials de les principals organitzacions que en són la seva referència (polítiques i sindicals). Tot i la reiterada disposició a la lluita demostrada pels treballadors (des de vagues generals fins a mobilitzacions de sector o empresa...) els plans burgesos han pogut progressar per la política de les direccions de les principals organitzacions; en el terreny sindical i en el nostre cas, principalment les direccions de CCOO i UGT. Tot arrencant de plegar-se al projecte capitalista que és la Unió Europea, entren en la lògica de la patronal i el govern, per la qual cosa, en darrera instància, tot acaba en un regateig sobre mesures que facin menys traumàtiques les inevitables reconversions, reformes laborals, reduccions salarials, privatitzacions o retallades de prestacions. Aquesta línia decididament pragmàtica, particularment després de la vaga general del 27 de gener de 1994, suposa no solament la renúncia a lluitar per la derogació de la Reforma Laboral sinó també el compromís explícit en la línia de subordinació dels interessos dels treballadors als interessos capitalistes que es reflecteix en els dos darrers anys en la signatura de successius pactes explícits que faciliten al govern i les patronals avançar en els seus plans: mediació i arbitratge, formació contínua, pacte de Toledo, salut laboral, segona reforma laboral, reforma del PER, el recent acord sobre el futur estatut bàsic de la funció pública, ara a Catalunya el Pacte per l'Ocupació amb la Generalitat... Aquesta política de franca col·laboració de classes té contrapartides en l'augment de privilegis, subvencions, alliberats (el pastís de la formació contínua, la tolerància cap als deutes a la Seguretat Social, les ajudes financeres per reflotar els serveis ruïnosa). Paral·lelament, doncs, a aquesta línia de subordinació política creix la dependència financera de l'Estat per mantenir els seus aparells, davant la crisi crònica d'afiliació que pateixen, que alhora s'aprofundeix pel desencís que aquesta política produeix en amplis sectors d'afiliats i treballadors.

Aquesta política enforteix el govern de la dreta estatal i autonòmic, donant-li una estabilitat que els facilita preparar nous atacs: continua el desmantellament del sector públic privatitzant empreses i serveis, reduint els serveis i les prestacions socials (medicamentada, retallades a l'ensenyament públic, Correus...), es preparen noves mesures desreguladores (més flexibilitat laboral), noves reduccions de prestacions (el subsidi d'atur...). Aquest pragmatisme claudicant té la seva correlació en la disminució dràstica de les lluites des de la vaga general del 94 (la conflictivitat més baixa dels darrers dotze anys). Les lluites de resistència que es produeixen, sectorials o d'empresa, queden ofegades pel seu aïllament (Metro, diverses empreses del metall del Vallès, Correus...), alhora que creix el sentiment d'impotència i escepticisme entre amplis sectors de treballadors.

Així mateix, aquesta política de les direccions burocràtiques de CCOO i UGT provoca el descontentament de sectors creixents de treballadors dins i fora dels sindicats. L'expressió d'aquest descontentament és força diversa: nivells baixos d'afiliació, aparició de sectors d'oposició a l'interior d'aquestes organitzacions -especialment a CCOO-, cert creixement nostre, augment de les candidatures d'empresa, sorgiment o creixement de sindicats

sectorials, processos de lluita que sorgeixen al marge dels sindicats (aturats, contra les ETT...), etc.

Deien els signants dels acords abans esmentats que la situació canviaria després de la posada en marxa de les mesures acordades. La realitat novament ens confirma en els nostres pitjors auguris: la temporalitat no ha disminuït substancialment. És cert que el nombre de contractes fixos fets s'ha triplicat en el darrer any, però és que els 900.000 contractes indefinits subscrits en aquest període representen només el 9% sobre el total de contractes fets.

Evidentment alguns es vanagloriaran que aquesta xifra tripliqui els contractes fets en etapes anteriors, fins i tot, que s'estan convertint temporals en indefinits. Amb tot, algú s'ha preguntat el perquè d'aquesta transformació? Fins ara passava que aquests contractes eren fraudulents, i que als llocs de treball temporals els corresponia una contractació indefinida, fins i tot que, a causa de les diverses bonificacions, amb aquesta modalitat de contractació, era i és més econòmic fer fix a un treballador i, per què no? acomiadar-lo dins de dos anys quan s'acabin els ajuts.

Continuant aquesta tònica, malgrat que va augmentar el nombre d'afiliats a la Seguretat Social al voltant de 500.000, això no s'ha correspost amb un increment del total dels ingressos. El règim general que representa el 66% dels ingressos del sistema, i en el qual s'inscriuen el 90% d'aquest mig milió de nous afiliats, va recaptar 162.317 milions menys d'allò pressupostat per a 1997. Els responsables han estat la moderació salarial i la continuïtat dels contractes escombraries, i això malgrat que les quotes obreres es van incrementar en 19.025 milions, mentre que l'aportació empresarial es va reduir en 181.342 milions de pessetes.

Els sindicats majoritaris han entrat de ple en la lògica neoliberal d'empresaris i governs, imbuïts de la fauna de la Unió Europea, essent capaços de deixar en el camí els drets socials i les condicions de vida dels treballadors, renunciant a la pressió i a la mobilització, quan no, signant pactes innombrables.

És obvi que l'atur no té solució amb aquestes mesures, que estem condemnats a conviure durant molts anys amb altes taxes de desocupació si no som capaços de compartir l'escàs treball existent. Per aquesta raó té més interès, si cal, les propostes de la Confederació sobre el repartiment del treball i la riquesa mitjançant la reducció de la jornada laboral a 35 hores, supressió de les hores extres, pluriocupació, renda bàsica...

ELS PROBLEMES HUMANS I DEL PLANETA SÍ QUE TENEN SOLUCIÓ

Partint d'una concepció diferent i racional de l'organització i del desenvolupament de la humanitat, tractant de transformar la societat per què això sigui possible, la solució és en el funcionament social basat, entre d'altres coses en:

- Canviar el concepte de treball pel d'aportació a la societat
- Dirigir l'esforç per què reverteixi millor en tots els aspectes

- Produir i servir allò veritablement útil i necessari.
- Produir qualitat per aconseguir durada i salvaguardar així l'ecosistema
- Guanyar temps lliure mitjançant la reducció del temps d'esforç
- Fomentar l'esforç voluntari en pro de la solidaritat amb la humanitat i la salut del planeta

3. Revisió de la nostra actuació negociadora i línies generals de negociació col·lectiva

Més enllà de les sabudes i reiterades reivindicacions (més sou i menys treball), l'acció sindical ha de radicar en pilars fonamentals: coneixement de la realitat. Això és, hem de reconèixer-nos en el cos social de què formem part, en la sociologia dels treballadors, saber de les seves diverses condicions, aptituds i consciència de classe, així com en la qualitat de les seves reivindicacions i la seva disposició a defensar-les. Igualment és imprescindible conèixer la realitat de l'empresa davant la qual pretenen manifestar aquestes reivindicacions.

En aquests ordres de coses convé recordar que qualsevol reivindicació (o almenys la major part d'elles) té un caràcter reformista (políticament parlant). Volem dir que l'obtenció d'un augment salarial de caràcter lineal i d'un 10%, o un 15%, no és, en si mateixa, revolucionària. De fet no ho és en absolut; ni això ni els dos mesos de vacances cada any o la jornada de trenta hores. Allò que és revolucionari de l'acció sindical és el seu caràcter de formació de la classe, la seva contribució al naixement i desenvolupament d'una cultura amb arrels en conceptes com ara la solidaritat.

El sindicalisme de classe, de lluita, independent i democràtic, s'ha de basar en el més estricte funcionament assembleari i de respecte a la democràcia directa. Per nosaltres, això es concreta en el sotmetiment de les propostes dels diferents sindicats, ja siguin de lluita o negociació, a les decisions de les assemblees dels treballadors, i en l'impuls decidit d'òrgans de lluita com els comitès de vaga -als quals s'han d'incorporar els sindicats-, revocables i igualment sotmesos a les seves decisions. S'han de promoure assemblees i exigir que les decisions siguin respectades per part de totes les organitzacions sindicals, tant durant el procés de les lluites com a l'hora de signar un acord. La unitat dels treballadors -fixos, precaris...- i de les organitzacions sindicals es torna real quan són les assemblees de treballadors les que decideixen i trien els seus òrgans representatius i revocables.

Per tant, i si això és clar, és evident que les nostres fites estratègiques no seran tant aconseguir això o allò sinó aconseguir-ho amb els treballadors. Contribuir a la presa de consciència d'aquests companys, a enfortir la seva confiança que junts podem. A partir d'aquí els objectius estratègics es tornen més fàcils de comprendre: formar opinió i fer organització. Informar i organitzar, aquests són els veritables pilars del sindicalisme revolucionari. Remarcar aquesta o aquella reivindicació de caràcter corporatiu és només la tàctica.

Informar no és donar la nostra opinió, informar és un procés de reconstrucció de la realitat, que exigeix, entre d'altres coses, el permanent qüestionament dels nostres principis (per arrelats que siguin). Organitzar no és reproduir els nostres esquemes organitzatius, o, per a ser més exactes, les nostres conviccions organitzatives, sinó plantejar-nos l'activitat dels del

nivell en què es troben els treballadors. Per informar i per organitzar sota aquests criteris és obligat el manteniment de relacions estables amb l'empresa. L'automarginació, l'olímpic menyspreu, i l'aposta per una teòrica mobilització permanent, consumeix, esgota i, evidentment, margina.

Convé recordar que una organització dèbil, marginada, sense relació amb els responsables de l'empresa, però amb uns delegats que siguin mers tinents d'hores sindicals, és una organització de corruptes, perquè ni lluita, ni deixa lluita, i només es presenta a les eleccions sindicals per gaudir de les hores. Hores que s'ocupen en nobles debats teòrics sobre la millor defensa de no se sap què, i només ocasionalment, per dirimir greus problemes d'ordre intern. Als treballadors, com són tots uns reformistes, que els defensi un altre. Bé, doncs no, l'única manera d'evitar aquesta corruptela que esdevé de l'ús no sindical de les hores sindicals, és emprar-les per allò que estan definides, i aquesta ponència defensa: contactes amb els treballadors (coneixement de la realitat), contacte amb l'empresa (coneixement de la realitat II), activitat entre els treballadors (informar i organitzar) i formar-se sindicalment per acomplir millor el mandat que alguns companys posen en nosaltres quan ens elegeixen.

Existeixen reivindicacions de caràcter estrictament orgànic, la satisfacció de les quals atén només als interessos de la CGT de Catalunya, i existeixen reivindicacions d'índole purament sindical. Les primeres són clares: reconeixement de la nostra presència i del nostre dret a estar presents en tots els fòrums en què es dirimeixin temes que afectin als nostres afiliats.

Les reivindicacions de caràcter sindical hauríem de dividir-les en aquelles que pretenem que tinguin una dimensió general, o universalitzadora, i aquelles de caràcter més concret, el detall de les quals, entenem, que excedeix les pretensions d'un Congrés.

Cal precisar una plataforma de mesures urgents que respongui als problemes més immediats i urgents del moviment obrer

No es tracta creiem de fer un receptari exhaustiu de tot allò que són reivindicacions del moviment obrer -i que el nostre sindicat ja recull- o aspiracions plantejables en un termini difús (jornada de 32 hores), sinó de definir aquells punts mobilitzadors d'absoluta actualitat, que responen a les necessitats més urgents i al voltant de les quals ja es mobilitzen o estarien disposats a mobilitzar-se els treballadors:

Derogació de la Reforma Laboral i les altres lleis antisocials (Pacte de Toledo).

Contra l'atur:

- Jornada laboral màxima de 35 hores setmanals per llei universal ja, sense reducció salarial ni còmput anual.
- Jubilació als 60 anys amb el 100% de prestació.
- Prohibició de les hores extres.

Contra la precarietat:

- Tancament i prohibició de les ETT.
- Eliminació dels contractes precaris.

Contra els acomiadaments :

- Defensa incondicional dels llocs de treball (contra els ERO). Supressió de l'acomiadament objectiu i readmissió obligatòria en l'improcedent.
- Augment generalitzat dels salaris i pensions més baixes. Actualització automàtica del poder adquisitiu. A igual treball, igual salari.
- Salari social.
- Contra el desmantellament i contra la Reforma laboral al sector públic: contra les privatitzacions i en defensa de l'empresa i els serveis públics (sanitat, ensenyament, correus....). Contra l'Estatut Bàsic de la Funció Pública.
- Per impostos directes i progressius. Augment dels impostos a les grans fortunes. Reducció dels impostos indirectes i especials.

Així també la formació professional, la implantació de noves tecnologies, la penetració de la cultura democràtica en el si de les empreses, la creació d'ocupació, o la capacitat sindical per actuar d'ofici en segons quins casos, són reivindicacions estratègiques que neixen amb la doble voluntat de desenvolupar-se i universalitzar-se. Si les vacances poden ser de trenta-cinc dies laborals o l'augment salarial ha de ser d'un punt sobre l'IPC vençut o d'onze punts sobre l'IPC previst, són temes puntuals sobre els que un Congrés Confederal no hauria de prendre decisions massa rígides, tal vegada que els compromisos de cada negociació són diferents, i tots els sectors no són iguals.

En definitiva, hem d'utilitzar la negociació col·lectiva per fiançar la consciència de classe ; afavorir la solidaritat ; formar-nos humanament i socialment ; afavorir la participació...

4. Criteris i fites en els processos d'eleccions sindicals

Els processos electorals són aquell moment en què els treballadors passen revista a l'actuació dels sindicats, als comportaments desaforats, a aquelles promeses incompletes,... en definitiva, és el moment en què hem de recollir si hem estat capaços de sembrar amb anterioritat, si les nostres reivindicacions han connectat amb les aspiracions dels assalariats,...

Indubtablement, qui esperi que tot això es produeixi amb el mínim esforç per part nostra, o per simpatia, està totalment equivocat. Enrere van quedar les afinitats exclusivament ideològiques, fins i tot les simpaties personals. Qui avui no és capaç de donar solucions als problemes que tenim, és simplement menyspreat i la seva activitat cau en l'oblit.

També, i de vital importància, el nivell afiliatiu incideix en el resultat a aconseguir en aquests processos. Per això, fóra imprescindible establir projectes continuats en el temps, tant a nivell territorial com sectorial, i òbviament, no podem deixar en l'ostracisme més absolut els projectes d'empresa, tots ells encaminats a incrementar substancialment la nostra base afiliativa.

Ningú disposa de la vareta màgica, indubtablement, però qui no camina no s'entrebanca. Podem continuar defensant que tenim la raó, però si aquesta no va acompanyada d'una

incidència real en el nostre entorn, de poc ens servirà fer les millors anàlisis, exposar les millors solucions. Si estem sols i els altres continuen creixent, com canviarem allò que no ens agrada. No parlem d'atreure'ns en aquests nous col·lectius que s'incorporen al món laboral i veuen als sindicats com estructures del passat.

Igualment no podem oblidar que en aquests moments no existeix un procés electoral tancat, que contínuament es pot qüestionar la representativitat sindical, per aquesta raó hem d'estar permanentment en tensió i propiciar el màxim de processos electorals, amb tot, és inqüestionable que aquesta organització necessita estar en voga i ser el referent, desaprofitem una bona oportunitat amb la campanya dissenyada per l'SP de la CGT de Catalunya amb anterioritat a la reforma del 94, que sota el títol Criteris per a un Pla d'Expansió ens hauria permès avançar els continguts finals de la reforma, confiem que no es repeteixi novament l'error amb l'actual Pla d'Expansió i Eleccions Sindicals.

Per concloure, hem de ser conscients de la importància dels processos que es generen al voltant de les eleccions sindicals, de les conseqüències dels resultats obtinguts, que poden ser la base del nostre creixement i implantació, en definitiva, una bona oportunitat que no hem de desaprofitar.

5. La salut laboral com un objectiu prioritari de la intervenció sindical

Durant el 1997 es van produir 676.644 accidents de treball amb baixa laboral, incrementant gairebé un 10% els patits l'any anterior, cosa que va produir la mort a 1.070 treballadors -un altre fatídic 10% d'increment respecte el 1996-.

A la vista d'aquestes dades és inqüestionable que existeix una manca de mesures preventives que frenin aquest constant augment de les estadístiques, situant a aquest país en una taxa de sinistralitat de 14 accidents per cada 100.000 treballadors, i conseqüentment, triplicar la mitjana de la Unió Europea.

Això evidencia un menyspreu cap a l'actual normativa coneguda com a Llei de Prevenció de Riscos Laborals i el seu posterior desenvolupament, tant per part dels empresaris que, estant interessats únicament en l'increment dels beneficis, no inverteixen suficientment en prevenció, com els constants augments de la contractació precària, per altra banda l'Administració, que no desenvolupa un pla d'acompliment de les normes preventives, sense oblidar els propis treballadors que no es prenen seriosament el tema.

Per això, els sindicats hem d'estar més vigilants, afavorint la cultura de la prevenció i dedicant una part important dels nostres esforços i dels delegats a la vigilància dels flagrants incompliments, comptat i debatut sempre el més perjudicat per un accident laboral serà un treballador.

Assegurar les condicions de treball són una garantia per a la nostra salut, per aquesta raó és necessari incrementar l'interès entre els nostres afiliats per aquesta matèria, per això és imprescindible tornar a treure el projecte de constituir un Gabinet de Salut Laboral a la

Confederació que pugui assessorar i fer estudis específics en matèria de prevenció i salut laboral.

6. L'acció sindical directa a final del segle XX

En la realitat actual l'àmplia regulació dels conflictes i les normes que els desenvolupen impossibiliten no haver d'anar a l'Autoritat en determinades ocasions, fins i tot quan ens referim al sector públic i per tant es barregen les funcions d'empresa/autoritat en la mateixa persona, fins i tot que la nostra actuació sindical abusi en massa ocasions d'aquesta línia, per tant i sense oblidar l'objectiu de tractar directament entre les parts en conflicte, avui hauríem de redefinir-la en la pràctica en el sentit que l'acció directa serà aquella acció no mediatitzada, però sense descartar la utilització de intermediaris quan sigui necessari.

Combinar aquesta acció amb la mobilització, la pressió sobre les autoritats, però amb coherència, amb projecció de futur, sabent quan començar, fins on estem disposats a arribar i saber retirar-nos a temps. Més serveix a la causa emancipadora una victòria parcial que una derrota final.

Per això, hem de ser conscients que no podem judicialitzar la nostra acció sindical en excés. La cessió de la nostra actuació sindical delegant la solució dels nostres problemes en un Jutge, evidentment no és acció directa, tampoc és allò més convenient, fins i tot quan les lleis no ens són propícies. Per això, hauríem d'esgotar les possibilitats de negociació, limitant l'ús d'aquesta mediació als casos flagrants, o bé que sindicalment fos necessari arribar a la justícia i evidenciar públicament que si bé són legals les actuacions, no per aquesta raó són més justes.

Hauríem de fer un ús més gran de la nostra pròpia capacitat de modificar les condicions adverses pressionant, influint i mobilitzant per guanyar-nos els suport de l'opinió pública o el d'aquells que decidiran sobre una situació concreta, aquesta és l'acció directa que hem de potenciar.

7. Cohesió de la nostra actuació sindical

Adoptar les fórmules resistencialistes és, òbviament, una conclusió lògica que devé de la nostra manifesta debilitat, però entendre que aquesta és la solució final i millor acabada és oblidar allò que és una evidència conceptual: només es resisteix amb èxit en condicions d'equilibri o d'inferioritat temporal. La CGT de Catalunya és dèbil i continuarà essent-ho per un temps. O fem de l'alternativa creïble una eina irrenunciable o assumim el nostre paper gremial de defensors d'una sèrie de condicions laborals que només afecten al 10% dels treballadors. Serem honrats, continuarem sent honestos o fins i tot els millors. Però no farem sindicalisme, i el nostre paper es limitarà a aconseguir que durant una estona més uns quants gaudeixin d'unes condicions que hauríem de tenir tots.

Si atenem a la nostra pròpia experiència col·lectiva, i oblidem els tòpics de rigor que encotillen els nostres discursos, convindrem que és des de les seccions sindicals i des de les federacions sectorials des d'on projectem la nostra activitat sindical. Sembla doncs evident

que aquests dos instruments són les crosses de les que ens valem diàriament. Tan és que recorrem a les experiències de les eleccions sindicals, que a l'experiència de coordinació d'una lluita concreta, sempre trobarem a la secció, com a epicentre de tota la problemàtica concreta i com a element generador de dinàmiques comunes, i al sindicat i a la federació com aparell divulgador, catalitzador, dinamitzador i coordinador.

Sembla doncs obligat que tot acord sobre acció sindical contempli, o tingui en compte aquelles eines a les que comprometem amb els nostres acords, i quin és el paper que els atribuïm a l'hora de l'elaboració. L'acció sindical ha de definir-se en aquells espais en què es genera : secció, sindicat i federació.

Per fer-la efectiva s'establiran canals d'informació i coordinació estables, tant en el si de les federacions sectorials com d'aquestes amb la Secretaria d'Acció Sindical del Comitè Confederal. De l'intercanvi d'experiències hauran de sorgir les línies generals d'actuació, així com les plataformes reivindicatives, que han de contenir qüestions veritablement defensables i que permetin una intervenció més gran del sindicat.

El resultat de tot això ens remet a recuperar l'anterior col·laboració entre les diverses secretaries amb les seves homònimes del nivell organitzatiu immediatament superior, col·laboració no només en els aspectes generals sinó que també ha de donar-se en els puntuals, de tal forma que treballin coordinadament, cosa que permetrà no només un coneixement al dia de l'acció sindical de les nostres estructures, sinó que servirà per millorar-la i enriquir-la.

Per tot això, és convenient encarrilar les nostres actuacions o aquelles fòrums que ens serveixin per trobar solució als nostres problemes, tenim a les nostres mans un ampli ventall d'òrgans d'intervenció o decisió que no són suficientment utilitzats, únicament de nosaltres depèn trobar el fòrum més adequat.

INTERVENCIÓ SOCIAL DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Introducció

És necessari emfasitzar que les resolucions de la Confederació, en els Congressos de Lleida i de la Sedeta, en matèria d'acció social ens donen un ampli marc d'actuació i proposició en temes com : qualitat de vida, drets humans i civils, pau i antimilitarisme, ecologia, joventut, dona, solidaritat internacional, quart món, ensenyament i cultura, sanitat,... Bagatge, posicions i propostes que únicament han pogut patir petites variacions per motius tàctics i que permeten posicionar a la CGT de Catalunya com una alternativa sindical i social que, des de la confluència d'esforços i sensibilitats, pretén una transformació social pacífica, majoritària i plural, una autèntica revolució dels valors ètics i socials.

El punt de partida de la nostra intervenció social són els acords d'anteriors congressos confederals, que haurien de ser recopilats i editats per la Secretaria d'Acció Social del Secretariat Permanent.

La Confederació ha de tenir una intervenció social global. El nostre paper com a organització transformadora, sensible al conjunt de problemes i reivindicacions de les classes populars, ens ha de dur a procurar propostes, accions i intervencions en què plantejem el caràcter global de les agressions en allò social i de les solucions i alternatives.

La parcialització del conflicte social és un error estratègic. Encara que puguem entendre, encoratjar i coincidir amb determinades lluites i reivindicacions que afecten a determinats aspectes (habitatge, ecologia, pacifisme...) la nostra visió global de la situació ens ha de dur a vincular-los amb el conjunt, a establir llaços de connexió amb altres lluites i a procurar conformar una conjunció de totes. En la mateixa línia, no hem de caure en la parcialització de la nostra intervenció social.

2. Anàlisi de la nostra actuació sociopolítica recent

La Confederació ha avançat de manera clara en la intervenció social global, especialment quant a l'exclusió social i la defensa dels drets socials. Les marxes contra l'atur, la campanya en defensa de les empreses i serveis públics, l'actual campanya d'acció directa contra l'atur i de repartiment del treball i de la riquesa com a eixos d'intervenció han suposat un considerable avenç en les posicions de l'organització, en la globalització de la problemàtica social i en la implicació majoritària de la Confederació.

També s'ha continuat aprofundint en la confluència amb altres organitzacions sindicals, socials i polítiques (o amb els sectors més clarament antineoliberals). I en la majoria dels casos s'ha intervingut amb veu i propostes pròpies. Aportant i rebent, en allò que ha de ser normal en l'activitat social àmplia de la nostra organització.

Igualment s'ha avançat en la sensibilització interna, quan s'han donat campanyes generals (encara que ens queda molt per fer), en la inclusió de temes d'intervenció social en les

reunions orgàniques i en la creació i funcionament de més àrees de la Secretaria d'Acció Social.

No obstant, la nostra actuació continua presentant algunes disfuncions com les dificultats perquè algunes federacions territorials assumeixin el seu paper de dinamitzadores de la intervenció sociopolítica de la CGT de Catalunya, l'escassa cobertura de les secretaries d'acció social en els diversos ens confederals i la dificultat per aglutinar al voltant o en el si de la Confederació a força dels afiliats i de les afiliades que duen a terme activitats socials.

3. Defensa dels drets socials i de les llibertats individuals i col·lectives

Els drets socials (individuals o col·lectius) pateixen un profund deteriorament quan no són simplement suprimits, paral·lel als drets laborals. De fet, només podem considerar els drets laborals com a drets socials.

L'actual fase de desenvolupament capitalista es caracteritza per la concentració de tot tipus de poders (polítics, econòmics, mediàtics) i per l'eliminació (més o menys burda, depenent de les circumstàncies) de tot allò que suposi entrebancs a l'esmentat procés.

El neoliberalisme, en les seves diverses facetes, està fent taula rasa dels drets i llibertats individuals i col·lectius que formen part de la cultura i la història recents, en el món occidental. Llibertats i drets no concedits graciosament sinó arrencats als poders per la via de les reivindicacions progressistes, les mobilitzacions i les lluites socials, en processos d'aprofundiment democràtic.

Sigui des de la perspectiva de la reducció de la despesa pública (perquè els ingressos de l'Estat s'utilitzin en altres activitats que beneficiïn directament o indirectament a les minories poderoses), sigui per la voluntat que situacions o circumstàncies que creïem cobertes des de la perspectiva pública es volen transformar en privades (amb els consegüents dividends per a les empreses i corporacions privades, que recullen del mercat públic a qui tenen possibilitats ara de gaudir d'un servei privat, mentre condemnen a una part important de la població a l'exclusió social), sigui per la mera voluntat d'imposar uns criteris morals i socials estrictament reaccionaris, les llibertats i els drets de més gran contingut vivencial (treball, habitatge, sanitat, cultura, ensenyament...) estan en franc retrocés mentre la concentració de poders econòmics, polítics i mediàtics va en augment.

La CGT de Catalunya ha de defensar els drets socials amb absoluta fermesa. La Confederació ha d'ocupar un paper clau en l'oposició a tot allò que suposi retrocés en el gaudi d'aquests drets.

Però, és més. Considerant que el nivell de desenvolupament productiu, econòmic i social és actualment superior a qualsevol moment històric, la Confederació ha de reivindicar una més gran amplitud i expansió solidària dels drets socials.

A la agressió, als drets i a les llibertats, de la dreta política i econòmica que s'oposa per part d'importants sectors a l'esquerra social: l'oblit d'allò social (en què a grans trets

coincideixen), posant l'accent en determinades llibertats individuals o bé una posició defensiva amb reclamació de plens poders i atribucions per a l'Estat.

En aquest punt és clau recuperar l'equilibri del sindicalisme revolucionari per col·locar en el mateix fel de la balança drets i llibertats i per robar a l'estat tot allò que pot ser objecte de desenvolupament col·lectiu, d'evolució i contrapoder de la societat civil. En el moment en què ens trobem junt a les reivindicacions que determinats drets no passin del control de l'Estat al de la iniciativa privada, també hem de situar l'autogestió col·lectiva i ciutadana dels esmentats drets i llibertats.

En el camp de les llibertats hem de ser especialment bel·ligerants amb el respecte d'aquelles que tenen relació amb la consciència i l'expressió i, amb més èmfasi, en aquelles que suposen conflictes per al sistema (insubmissió militar, fiscal...) o són reivindicacions de sectors socials discriminats (avortament, solidaritat interracial...).

4. Balanç dels retrocessos en matèria social i de drets democràtics

Creiem que la frontera entre l'acció social i la sindical és difícilment definible.

Com vèiem, la política neoliberal d'atac en tota la línia de conquestes històriques dels treballadors pretén resoldre la crisi del sistema elevant la taxa de guanys del capital sobre la base d'incrementar l'extracció de plus-vàlua, és a dir, l'explotació dels treballadors i treballadores. Això es fa mitjançant, d'una banda, atacar el salari directe amb tot el reguitzell de mesures desreguladores, però també intentant reduir el "salari social", és a dir, l'indirecte i el diferit. Les polítiques de desmantellament i privatització dels serveis públics (sanitat, ensenyament, transports, correus, serveis socials...) i de les prestacions socials (pensions, atur, cop de medicament...), de reducció de la progressivitat del sistema fiscal i dels impostos directes augmentant els indirectes...responen a aquest objectiu. D'altra banda, aquesta ofensiva reaccionària en el terreny socioeconòmic es complementa amb la que es produeix en l'àmbit de les llibertats polítiques, amb l'objectiu de limitar al màxim la capacitat de resposta de la classe obrera i els sectors populars a les agressions que reben: ingerència i limitació de drets com els de vaga (increment dels serveis mínims...), augment de les mesures legals i de la repressió contra el exercici dels drets democràtics, aprofundint el caràcter antidemocràtic de la constitució monàrquica (aplicació de la Llei Antiterrorista a casos com els joves de Terrassa; condemna i empresonament de tota la direcció d'HB; augment de l'arbitrarietat de l'Estat -fons reservats, terrorisme d'Estat, escoltes policiaques...- intensificació de les mesures poiciaques i judicials contra les protestes socials -videovigilància, manifestacions...-, negació del dret d'autodeterminació dels pobles...).

5. La defensa dels drets socials i democràtics.

És necessari prendre com a punts fonamentals de la nostra acció sindical i per tan des d'una perspectiva essencialment de classe, la defensa dels anomenats drets socials (prestacions, serveis públics, impostos...) dins d'una Plataforma de mesures urgents que respongui a les necessitats més apressants i sentides pel moviment obrer i que per tant tingui un caràcter marcadament mobilitzador. Aquesta orientació s'ha de basar en una línia d'acció unitària que

arrenqui de potenciar la democràcia obrera. Així mateix, assenyalem que la CGT, en el terreny de la defensa dels drets democràtics més elementals, ha d'impulsar iniciatives i comprometre's activament en les accions unitàries contra l'actual ofensiva reaccionària.

Cal prendre iniciatives unitàries i mobilitzadores de defensa dels serveis públics. Davant l'atac als drets socials i als serveis públics, entenem que cal que ens impliquem decididament a impulsar i ser part activa i real d'iniciatives unitàries (plataformes, moviments, campanyes...) que plantegin la seva defensa (per la sanitat, l'ensenyament -durant aquest curs la lluita dels centres de formació d'adults-, el transport...). Pensem que la nostra línia no pot ser la simple denuncia de las posicions dels altres o presentar de forma propagandística (fulletons...) les nostres propostes. D'altra banda hem d'aprofitar més a fons la nostra estructura confederal perquè la implicació en aquestes campanyes unitàries de mobilització sigui ampla i activa (sense anar més lluny, la participació de la CGT a la manifestació contra el "cop de medicament" del 26 de març fou molt minsa).

6. Lluita contra l'exclusió social

Una de les conseqüències més palpables de l'aplicació de les polítiques neoliberals a nivell social i econòmic és l'exclusió social. Exclusió que cada vegada afecta a més persones i que amplia enormement les distàncies entre les capes econòmicament més poderoses i els sectors exclosos, tant del treball com d'una prestació i una subsistència digna. Exclusió que té com a base el cada vegada més desigual repartiment de la riquesa i la passada de pàgina del miratge de l'Estat del Benestar.

El plantejament pur i dur de considerar l'accés al treball com a únic element d'integració social de les classes populars, en una etapa d'altíssims nivells d'atur, massiva contractació eventual i precarització suposa un atemptat a la raó i a uns mínims principis de justícia social.

La lluita contra l'exclusió social és un element clau de la solidaritat entre les classes populars. La lluita contra fragmentació produïda per l'accés o no al treball remunerat, a les prestacions socials o als documents per tenir dret a les esmentades opcions suposa la pervivència de la consciència de classe.

La CGT de Catalunya continuarà lluitant en campanyes pròpies i en campanyes generals contra l'exclusió social i plantejant reivindicacions en clau de repartiment del treball i la riquesa i d'avenç en els drets socials.

Les actuacions dels sindicats majoritaris quant a l'atur està generant un entramat que arriba a un gran col·lectiu d'aturats i aturades. És necessari una resposta alternativa de la CGT. En aquest sentit es generaran propostes d'ocupació i alternatives de cooperatives de treball que permeti als afiliats de la CGT i a treballadors en general que tinguin al seu abast possibilitats de subsistència pròpia.

7. La relació amb els moviments socials. Obertura a la societat

Conserva tota la seva vigència el següent paràgraf aprovat en el IV Congrés : Sens dubte en aquest projecte transformador... coincidirem amb altres sectors socials, per als quals el punt de partida del procés és diferent. L'inevitable i positiu caràcter majoritari i plural del procés ha de dur la Confederació a una convergència amb els nous moviments (ecologistes, pacifistes, solidaris, antirepressius, feministes...) en un projecte comú.

No obstant, sembla necessari insistir que la nostra relació amb els moviments socials (i, especialment amb aquells que tenen una actitud més combativa, produeixen més problemes al sistema i tenen plantejaments clarament transformadors) no ha de ser altra que la de col·laboració des de l'autonomia respectiva, des del respecte. També, des del suport mutu i la unitat d'acció.

La unitat d'acció amb els moviments socials ha de ser un dels objectius de la nostra intervenció sociopolítica. Intervenció que ha de combinar les campanyes pròpies i autònomes quan les circumstàncies ho requereixin.

La unitat d'acció és un bé en si mateix sempre que els objectius suposin una denúncia pública de mesures o propostes antisocials, mobilitzacions ciutadanes, possibilitats de rebuig i avenç dels nivells de consciència i de lluita de les classes populars.

8. L'Àrea de Joves és el nom que rep l'Àrea de Joventut establerta als Acords del V Congrés de la CGT de Catalunya

La CGT com organització que aspira a una transformació global de la societat ha de tenir en compte que això només és factible amb la implicació dels joves.

La voluntat de fer funcionar l'Àrea de Joves, dintre de la Secretaria d'Acció Social no és la de dividir, sinó la de fer més eficaç el treball diari.

Els objectius que ens vam plantejar a l'hora d'organitzar-nos com a joves van ser:

- Ser un referent juvenil.
- Assegurar la continuïtat del projecte anarcosindicalista.
- Dinamitzar la lluita juvenil contra qualsevol forma d'explotació.
- Desenvolupar activitats des de diferents àmbits.

A nivell sindical: Fer sentir la nostra veu a les seccions de què formem part, en la mesura que hi tinguem cabuda, així com obrir nous fronts de lluita (contra les ETT, manifestacions contra els acomiadaments i tancaments, participació en l'Assemblea d'aturats...).

A nivell social: Impulsar i participar amb qualsevol lluita anticapitalista que segueixi els principis llibertaris (antimilitarisme, feminisme, solidaritat internacionalista, okupació, solidaritat amb col·lectius de presos...).

- Formació: per crear grups d'autodefensa intel·lectual.

9. El territori com a marc d'intervenció social i de cohesió social

Els acords del nostre anterior Congrés i de l'últim Congrés confederal estatal reflecteixen la importància del territori (barri, localitat, comarca) com a marc de relació, de cohesió i d'intervenció social. D'una banda la segmentació social, la rotativitat i l'exclusió laboral forçoses, de bona part de les classes populars, situen al territori més proper com el punt de trobada. D'una altra, el marc vivencial és el suport per a les nostres propostes i pràctiques respecte de l'exclusió social, el repartiment, l'ecologia, la sanitat,...

Els treballadors i les treballadores formem part de la ciutadania i estem vinculats a les classes populars. El grau de vivències fora del treball és cada vegada més gran i significatiu. Les nostres exigències de qualitat de vida, llibertats i drets socials es dibuixen amb més nitidesa en el territori, que és l'espai natural d'intervenció sociopolítica. Espai natural que també ha patit la degradació dels intents d'alineació i individualització i que hem de recuperar per a la solidaritat i la conscienciació.

Les tasques de coordinació sindical, de solidaritat laboral i de suport tècnic i estructural delimiten en bona mesura el treball de les federacions territorials, però continuarem coixos quant a l'aspecte social si la intervenció en aquest camp i la seva coordinació no suposa l'activitat fonamental de les esmentades federacions.

En aquest sentit, les secretaries d'acció social i els secretariats permanents seran els dinamitzadors de la intervenció social des de les federacions territorials i de la coordinació d'afiliats i afiliades.

La Confederació a través de les secretaries de formació procurarà ampliar coneixements, tècniques d'intervenció i intercanviar experiències d'intervenció social.

Els diferents àmbits de coordinació i decisió de la CGT de Catalunya inclouran temes referents a l'acció social en les seves reunions.

ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT, ECONOMIA I COMUNICACIÓ.

ESTATUTS DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Confederalitat i solidaritat interna

L'exercici de l'autonomia de funcionament dels ens confederats i dels afiliats i afiliades ha de tenir com a límit les decisions comuns de la Confederació, els elements de confederalitat dels que ens hem dotat : estatuts, acords, normes de funcionament.

Accentuar la confederalitat de la nostra organització significa primar allò comú, col·lectiu. Perquè sense una unió i una cohesió confederal efectiva, que per suposat respecti la pluralitat, no existeix un projecte organitzatiu ni una alternativa sindical i social comunes.

Enfront de les tendències corporatives i disgregadores (pròpies dels temps que corren, de les pressions per debilitar el moviment sindical i d'interpretacions poc correctes de les autonomies de funcionament) que es produeixen en massa ocasions, s'imposa reforçar la cultura organitzativa mitjançant la confederalitat i la solidaritat interna.

La solidaritat interna ha de manifestar-se en tots els seus nivells : econòmic, orgànic, reivindicatiu,... Aquesta solidaritat és l'expressió més evident de la cultura i la cohesió organitzativa. Si no se senten com a propis l'obertura d'una nova seu, una concentració contra un acomiadament, una manifestació per unes reivindicacions justes, l'ajut d'algú més expert en una negociació col·lectiva,... difícilment podrem convèncer a ningú que estem construint un projecte sindical solidari.

Al llarg d'aquesta resolució s'estableixen mesures i propostes que van en aquesta línia, però de res serveix aprovar-les si no es posen en pràctica. Aquest Congrés ha de suposar un avenç significatiu en la confederalitat i la solidaritat interna.

2. Implicació de les seccions sindicals en el funcionament confederal

La nostra organització presenta alguns contrastos significatius. Un dels més rellevants és la significació de determinades seccions sindicals (nombre d'afiliats, nombre de delegats, representativitat, empresa o sector estratègic i capacitat efectiva de reivindicació i negociació) davant de la poca significació (quant als mateixos paràmetres) del sindicat, federació territorial i sectorial a què pertanyen.

Aquest fet pot dur a situacions de desconexió, descoordinació i a certa absència de relacions efectives. No per això podem caure en l'error de carregar totes les tintes sobre les seccions sindicals ni sobre els altres organismes confederals. En certs casos el funcionament real d'alguns sindicats es basa majoritàriament en la participació de l'afiliació a les seccions sindicals.

Ha de quedar clar que les seccions sindicals són la representació del sindicat i/o sector a les empreses.

Les seccions sindicals han de participar en la vida dels sindicats del seu sector (assistint els seus afiliats a les assemblees, informant de la seva vida sindical i de les negociacions que porten a fi, per que hi participi el sindicat en elles i participant en els òrgans de gestió de l'organització i en el funcionament confederal. També els sindicats han d'intervenir en la vida de les seccions sindicals i potenciar-les.

La vida dels sindicats i d'altres ens orgànics es nodreix (i aquesta és la lògica) d'afiliats i afiliades, la majoria dels quals estan integrats a seccions sindicals. Aconseguir la seva implicació en el funcionament confederal, paral·lelament al desenvolupament de la seva pràctica sindical més propera, és un element bàsic de cultura organitzativa, de confederalitat, de solidaritat interna.

Es tracta de procurar el millor funcionament de les estructures confederales, de col·laborar en el desenvolupament de l'organització en altres empreses i sectors i de contribuir efectivament a consolidar una alternativa sindical i social.

Per consegüent, tota l'afiliació ha de participar activament en l'estructura confederal. Una de les maneres més directes és que les seccions sindicals aportin companys i companyes a les tasques confederales (amb temps, experiència, capacitat,...). Les seccions sindicals amb més implantació i representativitat hi han de contribuir en més gran mesura.

3. Àmbit real i formal dels sindicats

L'àmbit de la negociació col·lectiva amb la contrapart patronal se situa en aquests moments a l'empresa, a la província, al conjunt de Catalunya, quan no se centralitza a nivell estatal.

Al sindicat de sector o territori, li queda poc marge en la negociació col·lectiva, però molt en la resta de l'activitat sindical (coordinació, solidaritat, acció social, etc.), així com una forta dimensió interna en allò que suposa la base organitzativa (afiliació, de repartiment econòmic, de participació en els grans comicis, etc.). Així doncs, cada vegada és més evident la necessitat de conformar i dotar d'efectivitat a les federacions sectorials.

En aquest sentit, es procedirà a constituir totes les federacions sectorials de la CGT de Catalunya, que es correspondran amb les aprovades en el darrer congrés confederal extraordinari de la CGT.

Per al seu funcionament econòmic, a més dels ajuts provinents de la CGT de Catalunya i establertes en el Ple Econòmic de juny del 96, es farà una partició conjunta a les federacions estatals per què s'aporti una part significativa del seu percentatge de la quota confederal, en consonància amb la nostra afiliació.

En aquells casos en què el gruix més significatiu dels sindicats i l'afiliació d'una federació sectorial estigui a Catalunya, haurem d'autoproposar-nos per assumir responsabilitats de gestió en l'esmentada federació.

4. Democràcia interna, participació i representació

El creixement sectorial i territorial de la Confederació aconsella extremar els esforços per aconseguir altes quotes de participació. La participació i amb ella la democràcia directa interna no s'aconsegueixen amb només proposar-s'ho o proposar-ho. No es tracta ''unicament d'efectuar les corresponents convocatòries d'assemblees, plens, plenàries,... És necessari crear un clima absolutament favorable a la participació i la democràcia interna utilitzant i coordinant determinats mitjans : des de la formació a la utilitat i la temporalitat de les convocatòries.

PROPOSTES

4.1. A l'inici de l'afiliació d'un treballador al sindical, hauria de fer-se-li lliurament d'un resum o extracte dels nostres Estatuts, en què de forma clara i tan didàctica com sigui possible, es remarqués que entra a formar part d'una organització de classe, no només d'una secció sindical d'una empresa determinada, ni tan sols d'un sindicat de branca. Que és una organització on es practica la solidaritat i es regeix per la democràcia directa que té en l'assemblea l'òrgan de decisió dels diversos ens confederats, i a través de l'assemblea del sindicat, de les seves decisions i dels seus acords, al congrés com a màxim òrgan normatiu de la Confederació.

4.2. Immediatament i ja des del sindical, s'hauria d'oferir-li un pla mínim de formació que abastés dos aspectes : un sobre les qüestions bàsiques del nostre funcionament orgànic, per a la qual cosa s'hauria de facilitar-li una documentació senzilla però que motivés la seva integració i participació en les activitats de l'organització ; i l'altra sobre els drets socials : dret sindical, conveni de sector, etc. Es tracta que tots els afiliats tinguin el coneixement suficient de l'organització que permeti ser elegit per ocupar qualsevol càrrec de gestió dins de l'estructura de l'organització de manera efectiva.

4.3. La nostra dinàmica assembleària hauria d'exigir-nos estudiar i formar-nos en les tècniques més adequades per què la seva pràctica resulti en tot moment gratificant per als assistents, eficaç en la presa d'acords, que contribueixi a millorar la informació i la formació dels afiliats i que sigui una veritable escola de tolerància i de respecte. Això requerirà, en primer lloc desterrar les pràctiques de funcionament burocràtic, autoritari i dirigentista que plantegin confrontació amb la metodologia assembleària a partir de les suposades eficàcies en la gestió orgànica.

4.4. Que les juntes dels sindicats, es dotaran d'una o diverses secretaries que atendran, fomentaran i coordinaran la formació, la participació i l'acció social dels afiliats. Aquesta secretaria o secretaries hauran d'estar coordinades a tots els nivells del nostre esquema orgànic.

4.5. Cada sindicat, o en el seu cas, la federació sectorial corresponent, haurà de dotar-se d'un pla de formació convenientment estructurat, que condueixi a un coneixement en profunditat de la pràctica o pràctiques professionals, comprensives del sector o sectors que

abasti la federació, al seu desenvolupament i evolució tecnològica; de la seva situació econòmica, de proveïments, de condicions de mercat, de necessitats i tendències de consum; de condicions de treball, de nivells de sou, d'exèriències de lluita sindical, etc. Es tractarà de recuperar el control sindical sobre la veritable formació tècnico-professional i amb el control, el prestigi, la percepció de la utilitat del sindicat per a les generacions joves que surten de l'ensenyament professional fins i tot universitari sense experiència, però amb la lligó ben apresada sobre l'orientació dels seus suports i de les seves fidelitats.

4.6. En cas dels principals comicis:

a) Congressos confederals cada 4 anys, en què es tractin les línies generals d'intervenció de l'organització i s'elgeixin el secretariat permanent i la resta de càrrecs confederals.

Es tracta d'establir els marcs d'actuació i d'intervenció sense que això pretengui abastar totes les particularitats i peculiaritats dels anys següents, elaborar plataformes estrictes, ...És a dir ni llastrar l'activitat posterior ni tenir la sensació que ens movem en una permanent definició o ambigüitat que permet una cosa i també la contrària.

b) Plens confederals cada 2 anys, en què es tractin qüestions organitzatives, estructurals, econòmiques i d'actualitat sociopolítica.

Amb això tindrem temps i espai suficient per aquests temes més pràctics i els desdramatitzem de treure'ls del marc congressual.

c) Conferències sindicals cada 2 anys, en que aprovarem les línies d'intervenció sindical: negociació col·lectiva, plataformes reivindicatives, salut laboral, expansió i eleccions sindicals,...

L'establiment d'un comici més centrat en temes sindicals i la periodicitat ens serviran sens dubte per establir un seguiment més efectiu i real de la nostra activitat sindical i per afinar més en els mètodes i en les estratègies.

El resultat final és que la Confederació farà, com a mínim, un comici anual i, per que tota no tinguin una mateixa dimensió, s'estableix la diferenciació de temaris.

4.7. Quant als organismes de gestió de la Confederació és proposa ampliar-los, reforçar-los i que les seves actuacions, propostes i decisions siguin més conegudes pel conjunt de la Confederació. En concret:

a) Plenària del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya (formada pels secretaris generals de les federacions territorials i sectorials i el secretariat permanent) es reunirà cada mes i mig aproximadament i els seus acords arribaran en el termini més breu de temps possible a tots els sindicats (acta d'acords).

b) Cada secretaria del secretariat permanent juntament amb les secretaries de la mateixa àrea de les federacions territorials i sectorials formaran els Consells Confederals de: organització, acció sindical, acció social, formació, comunicació, finances,....

Els consells confederals funcionaran com equips de treball, serviran per cohesionar les activitats de la Confederació en cada àrea i per dinamitzar internament i externament les propostes de l'organització. El consell Confederal de la Secretaria General és el Comitè Confederal.

Es reuniran amb la periodicitat que cregui oportuna el mateix consell, el membre corresponent del Secretariat Permanent o per indicació del Comitè Confederal. Un funcionament semblant s'hauria de seguir a les federacions territorials i sectorials i amb això potenciar el treball en equip, la coordinació, l'homogeneïtat i l'optimització d'esforços humans i recursos materials.

4.8. Al marge de la participació en els comitès i des dels organismes de gestió i coordinació confederals, el Congrés i els diversos organismes confederals han de vetllar per l'aprofundiment de la democràcia directa interna a tots els àmbits. Per a la qual cosa són bàsics tres elements : informació, formació i participació.

a) Tots els membres d'organismes de gestió i coordinació confederal (que ho són per elecció i representació) han de facilitar als seus ens i afiliats tan com sigui possible la informació que tinguin (projectes, propostes, acords, actes...).

Siguin quines siguin les dimensions de l'ens orgànic s'han de fer els esforços necessaris per mantenir regularment informats als afiliats i afiliades.

Qualsevol omissió voluntària o reiterada d'informació serà considerada com un atemptat a la democràcia directa interna i podrà donar motiu a revocació o intervenció de la Comissió de Garanties.

b) Tots els secretariats dels ens confederals (específica o conjuntament) es preocuparan de promoure la formació teòrica i pràctica que situï els seus afiliats i les seves afiliades en igualtat de coneixements quant a la mecànica de funcionament, acords, propostes, etc. de la Confederació.

Especialment, la secretaria de formació del Secretariat Permanent posarà en marxa la programació de l'Escola de Formació Permanent (aprovada a Lleida) i elaborarà un document bàsic sobre la Confederació (format per un conjunt de materials bàsics), d'acollida a tots els afiliats i a totes les afiliades nous, i un altre més complex, adreçat a qui vulgui tenir un coneixement més profund de la Confederació.

c) Tots els secretaris dels ens confederals es comprometen a potenciar al màxim la participació i la democràcia interna.

Tots aquests elements integrats donen lloc a una espècie de Carta dels drets dels afiliats i de les afiliades de la CGT de Catalunya que garanteix que les úniques diferències de participació entre ells siguin per voluntat i per disponibilitat de cadascú.

5. Projectió pública de la CGT de Catalunya. Comunicació amb la societat

La projectió pública de la CGT de Catalunya ha de tenir en compte la importància que en el procés de comunicació han adquirit els mitjans (periòdics, revistes, ràdios, televisions), no únicament en la transmissió de notícies i opinions (fins el punt que gairebé podem afirmar que alguna cosa que no ha estat reflectida pels mitjans no ha existit), sinó també pels condicionants d'immediateza, urgència i actualitat dels esdeveniments.

En aquest marc hem de procurar que les nostres propostes, actes, mobilitzacions,... arribin a la societat i, especialment, a les classes populars. Cosa que requereix com a mínim un treball seriós i constant en diversos àmbits.

L'acaparament de la intermediació dels mitjans quant a la comunicació, el fet que la majoria d'ells estiguin a mans de corporacions públiques o privades d'interessos polítics i econòmics determinats i la censura comunicativa a què estem sotmesos (per motius diversos, que van des de la representativitat a l'acaparament de la imatge del sindicalisme, a nivell de mitjans, per part de CCOO i UGT), ens obliga a fer un seriós esforç en aquest aspecte perquè el nostre discurs no quedi reduït al nostre propi marc. En definitiva, que trenquem la guetització a que ens aboquen.

Un primer àmbit de projectió pública és la que s'exerceix directament quant a les persones més properes, en el treball i en el lloc de residència. Malgrat el massiu poder de les línies oficials dels mitjans i tots els aparells de propaganda directa o indirecta dels grans poders econòmics i polítics, tots i cadascun dels afiliats i de les afiliades de la Confederació podem i hem de ser propagandistes de les propostes de la Confederació, mitjançant converses, intervencions a assemblees i reunions, repartint propaganda, etc.

En aquest àmbit, és necessari potenciar l'adquisició de capacitats orals, escrites i d'imatge. Aquesta ha de ser una de les tasques centrals i comunes de les àrees de formació i comunicació dels diversos ens confederals. No es tracta de fomentar una espècie de professionalització que es porti a preocupar-nos més de la forma que del fons, però sí d'adquirir uns recursos bàsics que garanteixin una millor i més gran difusió dels nostres plantejaments.

Un segon pla a millorar és el de la capacitat de comunicació interna i externa. L'afavoriment de determinats mitjans de transmissió (internet, fax) ens permet conèixer en temps real les diferents actuacions i propostes dels ens confederals i una autonomia i rapidesa en la comunicació amb els mitjans de vital importància.

Respecte això, l'aposta per als propers anys és que totes les federacions territorials i sectorials i els sindicats i seccions sindicals més nombroses comptin amb ambdós mitjans (en el cas del correu electrònic, cal accentuar que la CGT té el seu propi servidor).

En tercer lloc, hauríem de contemplar la relació amb els diversos mitjans de comunicació (d'àmbit estatal, nacional, comarcal o local, atès que aquesta faceta no ha de quedar exposada únicament a les relacions que s'estableixin des del Secretariat Permanent de la

CGT de Catalunya) com un factor clau de la projecció externa de l'organització que ha de contemplar una activitat permanent, planificada i coordinada.

La relació amb els mitjans (que a la pràctica és la relació amb determinats periodistes, en bona mesura relació interpersonal) ha de ser una activitat permanent i continuada, com a mínim des de les secretaries de comunicació del Secretariat Permanent i de les federacions territorials. Relació permanent que permeti un grau de confiança i de confidencialitat i que ens situï en la posició de generadors de notícies.

També ha de respondre a un alt grau de coordinació, tant pel que fa al coneixement de fets concrets que es generen a qualsevol àmbit de la confederació (de caràcter sindical o sociopolític) i que són en potència noticiables, com pel que fa a la imatge, els continguts, etc, que volem transmetre.

Per últim planificació, tant en el sentit de relacions, objectius generals (augmentar la nostra presència en els mitjans) i concrets (intervenir en determinats programes, publicar articles d'opinió,...) com en l'homogeneïtzació de la imatge pública i mediàtica de la Confederació.

La Secretaria de Comunicació del Secretariat Permanent i el Consell Confederal de l'àrea elaboraran i coordinaran les línies bàsiques de comunicació i projecció externa de la Confederació, sobre la base de les propostes i reflexions anteriors.

En la mesura de les possibilitats, la Secretaria de Comunicació crearà un gabinet tècnic de comunicació amb afiliats i persones afins expertes en l'àrea de comunicació i la imatge.

6. Els mitjans de comunicació confederals. El "Catalunya"

a) El Col·lectiu Catalunya

La publicació confederal Catalunya ha demostrat en la vuitena època que s'endegà després del Vè Congrés la seva viabilitat i interès per l'organització. Gràcies a les persones que formen el Col·lectiu "Catalunya" ha estat possible que aquesta capçalera històrica de l'anarcosindicalisme hagi tornat a aparèixer per milers de lectors i lectores.

Però aquest esforç d'un grapat de gent ha de tenir una continuïtat i el suport per part de la CGT de Catalunya. Per això proposem a l'organització continuar funcionant com a col·lectiu (cosa que s'està generalitzant en les publicacions d'esquerre i que s'adiu millor amb els propis criteris orgànics). Les persones que formem part ens oferim per tirar endavant la propera etapa, continuïtat de l'actual, tot esperant l'oportunitat de poder sortir mensualment al carrer, i ja dotada la publicació d'una estructura més sòlida.

b) La consolidació del Catalunya

El 6è Congrés ha d'aprofundir en els acords presos en els dos darrers congressos. El "Catalunya" és el portaveu de la CGT de Catalunya i difon la seva línia de pensament, i amb

criteris periodístics reflecteix la realitat social catalana, peninsular i mundial. Aquests objectius s'estan assolint en l'actual període, amb qualitat periodística i d'edició.

El Catalunya està en ple funcionament, però no pot dependre com fins ara exclusivament del voluntarisme dels integrants del Col·lectiu i dels recursos particulars que estan aportant número a número. L'organització ha de aportar els mitjans materials per assegurar la viabilitat de la publicació amb independència de les persones qui hi treballin. Calen uns nous plantejaments per garantir-ne la continuïtat i no llençar a mar la feina feta. Les persones del Col·lectiu seguirem treballant-hi, però ens hem de començar a dotar de mica en mica d'infraestructures.

La Confederació ha de ser conscient que no és lògic que la publicació de tota la CGT de Catalunya no tingui cap eina ni cap material propi (en aquests moments s'utilitzen mitjans personals, que no permeten ni tan sols un repartiment més equitatiu de feines). Aquesta precarietat de mitjans no és justa ni prudent.

Alhora, la CGT de Catalunya, ja comença a necessitar i es mereix disposar d'un servei d'edicions en condicions, encara que per arribar-lo a tenir calguin alguns anys. Les noves tecnologies d'autoedició han posat al nostre abast possibilitats impensables fa poc anys. Avui dia, es pot disposar del millor sistema d'edició professional amb un pressupost molt baix. La tecnologia utilitzada per fer el Catalunya és la que fan servir les editorials i les empreses d'arts gràfiques.

En aquesta línia, és propòsit del Col·lectiu adquirir, en funció de les pròpies possibilitats i les de l'organització, l'equip informàtic adient per maquetar la publicació als locals del sindicat, cosa que permetrà treure un altre rendiment, com la maquetació d'altres publicacions confederals, convertint-se en l'embrió d'un servei de publicacions confederal, alhora que garantirà la distribució de feines entre altres persones del Col·lectiu.

La CGT de Catalunya ha de continuar garantint, en aquesta propera etapa, que una persona de les dedicades a tasques administratives de l'SP, pugui seguir fent feines per al Catalunya (control de subscripcions, etiquetes, trameses, facturació, correspondència...) com fins ara.

El balanç econòmic del Catalunya, presentat en l'informe de gestió, demostra que dins de la precarietat en què ens movem hi ha un cert equilibri entre els ingressos i les despeses, aconseguit però, a costa dels recursos i esforços personals, sense oblidar la professionalitat, d'un reduït grup de persones. D'aquest balanç es desprèn la necessitat d'una aportació anual mínima al Catalunya per part del Comitè Confederal, no inferior al 25% del pressupost anual de la publicació.

c) Els objectius

En aquest darrer període s'ha aconseguit l'objectiu de sortir amb periodicitat, assolint un bon ritme, en general, en totes les fases de treball, que ha permès la puntualitat desitjada.

L'edició bimensual de cada número ha permès que l'actual equip de redacció, maquetació i distribució, que no té cap mena de retribució, pugui assegurar aquesta regularitat.

El Catalunya ha tingut amb els 12 números apareguts en aquesta vuitena època una evolució ascendent dels 2.250 exemplars del número 1, es va augmentar a 3.000 en el número 2; 3.500 en el número 3 i 4.000, a partir del número 10.

Com a proposta de futur immediat, i amb una campanya de subscripcions i d'extensió entre els sindicats de la CGT de Catalunya, ens proposem com a primera fita augmentar el tiratge a 5.000 exemplars, cosa bastant factible en el termini màxim d'un any si es produeix un augment de les vendes al mateix ritme que l'actual, cosa que permetrà baixar el preu de cost.

En segon lloc, es proposem com a objectiu, l'edició mensual en el termini de dos anys, cosa que implicarà dotar al Catalunya d'una estructura definitivament sòlida i professional.

En funció del suport i dels recursos que tingui el Col·lectiu Catalunya es podrà establir un programa d'assessorament i d'intercanvi amb publicacions confederals.

Per últim, un altre objectiu serà la potenciació d'Edicions Confederals del Catalunya, que podran utilitzar els mitjans materials amb que la Confederació el dotarà, per realitzar l'edició de ponències acords, monogràfics, tríptics, cartells...

7. Independència de la CGT respecte de l'Estat

La base de sustentació econòmica del sindicat han de ser els ingressos basats en l'afiliació.

La política del sindicat davant de les subvencions directes (resultats electorals...) i/o indirectes (cursets de formació, Fons Social Europeu...) serà la de destinar-les a fons de solidaritat, vaga, extensió, suport de les lluites i per a objectius diferents del funcionament ordinari.

ANALISIS DE LA SITUACION ECONOMICA, SOCIAL, LABORAL Y POLITICA DE CATALUNYA

1. Influencia de las políticas sociales y económicas mundiales, europeas y españolas.

Catalunya por su situación geopolítica está inmersa de lleno en las políticas económicas y sociales emanadas del Fondo Monetario Internacional, de la OCDE y de la Unión Europea. Es decir, sometida a los dictados de las políticas neoliberales.

El papel clave de la aplicación de las políticas neoliberales en lo económico, lo político y lo social, en nuestro caso, lo ha cumplido la construcción de la Unión Monetaria y Económica. El Tratado de Maastricht, las diferentes cumbres gubernamentales y la mayoría de las directivas y recomendaciones comunitarias, han ido tejiendo un tipo de construcción económica, que ha tenido su culminación en la proclamación del euro como moneda comunitaria de los 11 estados europeos más *aplicados*, y en el nombramiento del Presidente del Banco Europeo.

Construcción económica que persigue una absoluta libertad para la circulación del dinero y de las mercancías, para las fusiones de corporaciones, para la concentración industrial y de capitales con el objetivo de competir en este estadio (la *competitividad entre capitalistas*) con otras concentraciones económicas y financieras mundiales.

Junto a la libertad de negocio y beneficio se ha establecido también una moral mayoritaria y una conducta social de los gobiernos europeos para la supeditación de lo social, de lo colectivo a los intereses económicos de unas minorías. Así, en los últimos años hemos asistido a una acelerada destrucción de los derechos sociales (lo que al nivel de la Europa occidental y nórdica conocemos como la crisis del *Estado del Bienestar*) siempre en nombre de sacrosantos principios: competitividad, moneda única, cumplimiento de los parámetros de Maastricht,...

En Catalunya, estas tendencias se han acentuado, si cabe, en los 2 últimos años con la más estrecha complicidad en lo económico y lo social entre el gobierno catalán de CiU y el español del PP, continuadores de la línea iniciada por el PSOE (ya que no debemos ni queremos olvidar la profunda fe en la Unión Económica Europea de los gobiernos socialistas y su aplicación de políticas antisociales), apoyándose en una coyuntura económica positiva que, sin embargo no está repercutiendo de igual manera a nivel social.

2. Consecuencias sociales y laborales de las políticas neoliberales en Catalunya.

A grandes rasgos, las consecuencias sociales y laborales de la aplicación de las políticas neoliberales dictadas por la UE, el gobierno central y el *govern* de la Generalitat, son las mismas que en el resto de regiones, naciones y estados europeos. Es decir, pérdidas de derechos sociales y exclusión social.

Como características más propias habría que situar la profundización de los desequilibrios territoriales (tanto a nivel humano como de recursos económicos) y una importantísima colonización industrial y de servicios (especialmente en lo que se refiere a las grandes industrias y superficies comerciales) por parte de capitales y negocios extranjeros.

Las pérdidas de los derechos sociales han tenido una doble dimensión. Por un lado, la que afecta a los estrictamente laborales (reformas laborales, nuevos modelos de contratación *estable*, multiplicidad de contratos precarios, dobles escalas salariales, movilidades, despido prácticamente libre, aumento de los supuestos para la reducción de plantillas,...) con el objetivo de conseguir una flexibilidad prácticamente absoluta y un importante trasvase de rentas (baste recordar que, en los últimos 10 años, las rentas del trabajo han perdido prácticamente 10 puntos del PIB con respecto a las del capital; lo que supone más de 6 billones de pesetas, en el conjunto del estado español).

Paralelamente, ha discurrido el recorte de los derechos sociales en su expresión más amplia: sanidad, enseñanza, prestaciones sociales,... Bajo la mentira de que para preservar el Estado del bienestar es preciso recortar gastos sociales (cuando lo que se procura es recortar el papel social del estado mismo y destinar fondos públicos a negocios privados) o amparados en el nuevo fundamentalismo de que todo debe estar sometido a las reglas del mercado (sus reglas de juego) hemos asistido a la privatización directa de servicios y empresas públicas, a la desviación de fondos públicos para apoyar la competencia privada frente a los servicios públicos (en sectores como la sanidad y la enseñanza, Catalunya es pionera), al aumento de los requisitos para acceder a prestaciones públicas por desempleo, jubilación,... y a la rebaja de las cuantías de estas y otras prestaciones.

3. El papel de las instituciones políticas y de las organizaciones políticas y sindicales.

El *govern* de la Generalitat de Catalunya ha practicado activamente políticas neoliberales y ha colaborado decisivamente con los diferentes gobiernos centrales en la aplicación de las mismas en el ámbito estatal. Sus compromisos con las principales instituciones y corporaciones industriales y económicas internacionales son manifiestos. Las grandes líneas de política económica y social estatal o europeas nunca se ponen en duda, ni siquiera cuando se recurre al populismo victimista. Por decirlo en expresión del President *això avui no toca* (ni hoy ni nunca).

Por lo que se refiere a las organizaciones políticas parlamentarias catalanas, las grandes corrientes (populares, demócratacristianos y socialdemócratas) nos han mostrado desde sus actuaciones institucionales (Estado, Generalitat y ayuntamientos) un compromiso claro con las políticas neoliberales y un ejercicio del gobierno que nos muestra escasas diferencias de matiz en lo esencial.

Las organizaciones políticas que podríamos considerar de hecho la oposición parecen más preocupadas por recoger la patente independentista o por no aparecer como fuerzas antisistema que por construir un referente antineoliberal.

Fuera del arco parlamentario existen organizaciones políticas y movimientos sociales comprometidos en la lucha anticapitalista y en la construcción de referentes alternativos, pero con desigual implantación y éxito.

En el campo sindical, las direcciones de la CONC y la UGT de Catalunya han pactado en muchas empresas y sectores la aplicación explícita (sin recortes o avances de relevancia) la contrarreforma laboral, han dado su apoyo a la última contrarreforma laboral pactada, y al

Pacte per l'Ocupació con las patronales y la Generalitat (que es cualquier cosa menos un pacto para la creación de empleo estable y digno) y avalan y permiten la continua degradación de condiciones laborales que se produce en la mayoría de convenios colectivos que sus federaciones firman.

No obstante, en su seno (especialmente, en CCOO) se mantienen personas y corrientes que pretenden un sindicalismo honesto, combativo y solidario. Desgraciadamente las oportunidades de confluencia se suelen producir únicamente en las situaciones conflictivas. Asimismo, debemos señalar que una parte importante de nuestro crecimiento se produce por la identificación entre estos compañeros y compañeras y la actuación y líneas de intervención de la Confederació.

Lo que podríamos denominar sindicalismo alternativo por sus prácticas, reivindicaciones y proyectos (tanto el que se plantea desde confederaciones, desde organizaciones sectoriales, desde sindicatos de empresa o desde secciones sindicales, comités de empresa y asambleas de diverso signo y adscripción) está sirviendo para marcar la frontera de la ética y la consecuencia del sindicalismo de clase, transformador y revolucionario. Pero, nos encontramos aún lejos de conseguir una implantación y un seguimiento mayoritario y, además, profundamente divididos. En este punto, la CGT de Catalunya plantea la unidad de acción y la solidaridad entre el sindicalismo alternativo como factores de avance de un sindicalismo ético, combativo, y participativo con propuestas y alternativas y la confederalidad organizativa como elemento de consolidación de un espacio sindical que podemos y debemos compartir; sin hipotecar nuestros valores centrales de libertad, solidaridad y autogestión.

4. El papel de los movimientos sociales.

Determinados movimientos sociales relativamente nuevos (okupas y solidaridad internacional), alguno más clásico (asociaciones de vecinos) y otros de reciente creación (Mesa Cívica, Comités y Coordinadoras de asambleas contra el paro y la precariedad) con sus reivindicaciones, movilizaciones y propuestas han sacudido la placidez y normalidad del sistema.

Reivindicaciones parciales o globales pero que afectan a la línea de flotación del neoliberalismo (paz y colaboración internacional, derecho a la vivienda, al trabajo, a unas prestaciones sociales dignas, a sanidad y enseñanza públicas y de calidad,...) han puesto de manifiesto la trastienda de un sistema social y económico que se basa en la desigualdad.

La CGT de Catalunya, sin olvidar sus propias líneas de intervención social, colaborará activamente con los movimientos sociales y buscará puntos de encuentro y unidad de acción de cara a conformar una intervención socio-política crítica, transformadora y revolucionaria, con y para los trabajadores y trabajadoras y las clases populares.

5. El internacionalismo de la CGT.

El internacionalismo es para la CGT, desde su fundación, una de sus señas de identidad y uno de los aspectos fundamentales de su estrategia sindical.

El enfoque y el contenido de nuestro internacionalismo lo hemos de ir reformulando en la medida en que se ha producido cambios sustanciales en el panorama internacional, desde la emergencia de las nuevas problemáticas asociadas a la globalización económica o la destrucción del medio ambiente a escala planetaria, hasta la irrupción de nuevos movimientos sociales que reclaman y luchan por una transformación del mundo en un sentido igualitario, solidario, democrático y respetuoso con el medio ambiente.

En este sentido, el 5º Congreso de la CGT de Catalunya (noviembre de 1995) hizo un esfuerzo de actualización de nuestro análisis de la situación internacional así como de nuestra estrategia sindical internacionalista.

Por lo que respecta al análisis de la situación internacional continua siendo válido lo que se aprobó en el último Congreso, sobre el proceso de mundialización capitalista de la economía y las consecuencias económicas, sociales y políticas del neoliberalismo: endeudamiento del llamado Tercer Mundo, intercambio desigual y transferencias de riquezas desde el Sur hacia el Norte, deuda de los países industriales y de los países del Este europeo, inestabilidad financiera y movimientos especulativos de capital, deslocalización productiva, empobrecimiento de la mayoría de la humanidad y regresión en sus condiciones sanitarias y de escolarización, paro, aumentos de las desigualdades entre países ricos y pobres y en el interior de los países, agresión a los derechos sociales y desmantelamiento de la sanidad y la enseñanza pública, emergencia de nuevos centros de decisión económica y política que están fuera del control democrático de las poblaciones (FMI, Banco Mundial, organismos rectores de la Unión Europea), etc. En este sentido, cabe destacar el AMI, como exponente máximo del poder del capital especulativo sobre los gobiernos nacionales.

Pero a este análisis le faltaba señalar otros fenómenos importantes de la situación mundial, como son: el renacimiento del sentimiento y actitudes xenófobas y racistas, la persistencia de muchas discriminaciones, desigualdades y opresiones para las mujeres, la violación de los derechos humanos en muchas partes del mundo o la pervivencia de orientaciones militaristas y violentas delante de los conflictos.

Es importante destacar todas estas problemáticas porque una opción internacionalista ha de tener en cuenta que las explotaciones, opresiones, exclusiones o discriminaciones en el mundo actual no sólo se derivan de las políticas y las estructuras económicas existentes, sino también de los ámbitos políticos, militares o culturales. Y todo eso, como más adelante veremos, tiene unas consecuencias directas tanto en el enfoque como en el contenido de nuestro internacionalismo.

En relación a la estrategia sindical anticapitalista, internacionalista y alternativa, el 5º Congreso consideraba que ésta tenía futuro en función de la nueva situación creada con la mundialización de la economía y la crisis de legitimidad que ha creado (incapacidad de garantizar el desarrollo estable de todo el planeta, impotente para eliminar el paro y mantener las conquistas sociales del pasado, regresiva con los derechos democráticos de los individuos y de los pueblos, amenazando la existencia de la vida en el planeta) genera las condiciones para nuevos estallidos sociales y políticos, y abre nuevos espacios a la recomposición del movimiento obrero organizado sobre bases anticapitalistas, internacionalistas y alternativas.

También se indicaba con ejemplos de recomposición y futuros avances del sindicalismo anticapitalista y alternativo: la continuidad en la acumulación de fuerzas de organizaciones que practican una orientación sindical alternativa (CGT en el Estado español o ARCA en Italia) y la aparición en el interior de los sindicatos mayoritarios, de corrientes críticas con la orientación de colaboración de clases que practican sus direcciones.

Es verdad que en el mundo actual (incluida la Europa capitalista) hay muchas razones para rebelarse: paro, pobreza, genocidios, problemas ecológicos, exclusiones, etc. Y también que la existencia de fuerzas sindicales anticapitalistas alternativas es importante para impulsar las rebeliones que son necesarias. Se tendría que incorporar como esperanzador el hecho de la existencia de movimientos sociales (ecologista, pacifista, solidaridad internacionalista, antiracista...) que cuestionan el tipo de sociedad actual en sus aspectos fundamentales.

Pero el 5º Congreso no consideró el hecho real de que la rebelión es mucho más difícil en los tiempos actuales ni las dificultades que tiene una orientación sindical anticapitalista alternativa en la Europa capitalista actual. Algunas de ellas son:

- El peso de las derrotas sufridas, la decepción por las experiencias frustradas de gobiernos que se presentaban como de izquierdas y la falta de creencia en que la movilización social puede cambiar las cosas de forma sustancial.
- Todo y que algunos de los movimientos sociales actuales plantean problemas de fondo y que tienen un apoyo social amplio, cada movimiento aparece como defensor de temas parciales y no existe una coordinación entre ellos que sea capaz de dar una perspectiva emancipadora más global.
- La centralidad del trabajo en el conjunto de la vida de las personas ha tendido a relajarse con el aumento de esperanza de vida, el aumento de la edad de escolarización obligatoria o la reducción de la edad de jubilación. Por otro lado, la continuidad entre los vínculos comunitarios en el mundo de la fábrica y fuera de ella, a través de la vida del barrio, se ha ido diluyendo progresivamente al sustituirse por otras experiencias (segundas residencias, multiplicación de la movilidad que confiere el automóvil, cultura del consumo, etc).
- La fragmentación de la producción, la introducción de diversos tipos de contratos precarios y las subcontrataciones, que son ejes básicos del programa neoliberal para relanzar los niveles de beneficios empresariales, permiten romper el marco colectivo de relaciones laborales estable, negociado con los sindicatos, provocan una debilitación de la capacidad de negociación colectiva de los trabajadores y trabajadoras frente al poder del capital que organiza y controla la producción.
- Esta fragmentación de las condiciones de trabajo se combina con la mundialización económica, que permite explotar los yacimientos de mano de obra, energía, materias primas y "derechos de contaminación" más baratos, en un marco en que falta una consciencia, un vínculo o referente cultural común, que pueda unir las experiencias y situaciones diversas de los trabajadores, marginados y oprimidos a escala mundial.
- Se puede constatar históricamente que el aumento de las injusticias sociales no estimula por sí misma la movilización social y la creación de nuevos vínculos solidarios. A menudo se constata lo contrario. El paro de larga duración y la precariedad estructural favorecen la dinámica del "sálvese quien pueda", y dificultan la vertebración de una consciencia y una organización colectiva. En contra de favorecer un aumento de la coordinación

internacionalista, la mundialización de la economía convive con el renacimiento de sentimientos y actitudes xenófobas y racistas.

Por lo que respecta a los ejes de trabajo de la CGT el 5º Congreso se proponía contribuir de manera activa a la coordinación del sindicalismo anticapitalista y alternativo europeo, impulsando la solidaridad y la movilización por objetivos comunes a escala continental.

Entre los objetivos se señalaban: la realización de una crítica de la orientación neoliberal en el proceso de mundialización de la economía, especialmente contra sus efectos en los países del Tercer Mundo, la reclamación de la anulación de la deuda y la reivindicación de un impuesto sobre las operaciones monetarias de cambio que podría servir para la ayuda al desarrollo; la oposición al modelo de Unión Europea de los mercaderes y la alternativa de una Europa democrática de los trabajadores, solidaria con el conjunto de la humanidad; defensa de las condiciones de vida y de trabajo de todos los asalariados (Carta de los derechos sociales y laborales, prestaciones, contratos indefinidos, derechos sindicales, reducción de la jornada laboral, etc.); derechos democráticos de los individuos y los pueblos; impulsores del apoyo y la solidaridad con los nuevos movimientos sociales (de parados, ecologista, antimilitarista, antiracista, feminista, internacionalista, etc.); impulso de una alternativa global y radical al sistema capitalista (defensa de un modelo productivo capaz de garantizar la satisfacción de las necesidades humanas, siendo respetuoso con el medio ambiente y los límites del planeta).

En la medida en que los objetivos anteriores no sólo impliquen la reclamación de unos derechos de los trabajadores y trabajadoras sino también de unos derechos comunes a todos los seres humanos y en la medida en que hace falta construir un sentido de comunidad que pueda incluir a todas las personas explotadas y oprimidas del mundo, es necesario que ampliemos nuestros ejes de trabajo internacionalista. Además de la coordinación del sindicalismo anticapitalista y alternativo europeo para el impulso de la solidaridad y la movilización para objetivos comunes a escala continental, acordado en el 5º Congreso, hace falta:

- Impulsar encuentros y coordinaciones entre las diversas organizaciones populares y sindicales del Norte y del Sur, del movimiento ecologista, de los diversos feminismos del planeta, de las organizaciones de solidaridad internacional...
- El objetivo habría de ser que entre todas estas organizaciones pudiesen acercarse en el análisis y propuestas, que nos condujeran a la elaboración de reivindicaciones comunes: derechos humanos políticos, sociales, económicos y culturales, ecológicamente sostenibles, por todos los ciudadanos y ciudadanas del mundo. La defensa de estos derechos humanos universales ha de ir acompañada de un reconocimiento de la diferencia, es decir, que cada persona, comunidad, pueblo, cultura y nación puedan decidir libremente como quieren vivir, desarrollarse y relacionarse con los otros.

ACTUACIÓN SINDICAL DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Consecuencias de las medidas legales y de las actuaciones patronales contra los derechos laborales de los trabajadores y trabajadoras.

Si bien la organización ya ha venido realizando análisis puntuales de estas cuestiones -*Pacto Laboral por el Empleo (La nueva Reforma Laboral)*, que serviría posteriormente para elaborar *Ante la Reforma Laboral de 1997*, y *CGT ante la Reforma de las Pensiones* (todas ellas iniciadas en esta *Confederació*)-, no está de más realizar un somero repaso a estas nuevas agresiones, sobre todo por que se han producido en unas condiciones inexplicables de colaboración, entendimiento y consenso entre todas las partes implicadas sindicatos, empresarios y gobierno.

Básicamente los sindicatos han consensuado sobre dos grandes bloques temáticos: *Acuerdos para la Reforma Laboral y Acuerdo sobre Consolidación y Racionalización del Sistema de la Seguridad Social*.

1.1 Acuerdos para la Reforma Laboral

- Acuerdo Interconfederal para la Estabilidad del Empleo.
- Acuerdo Interconfederal sobre Negociación Colectiva.
- Acuerdo sobre Cobertura de Vacíos.
- Reales Decretos-Ley 8 y 9/1997, de 16 de mayo

- **Acuerdo Interconfederal para la Estabilidad del Empleo (abril de 1997)**

Ha consistido en reformar las modalidades contractuales pero sin grandes modificaciones al respecto, salvo la supresión del contrato por lanzamiento de nueva actividad y la recuperación de los fijos-discontinuos. Es incuestionable que mientras las empresas dispongan del amplio abanico de posibilidades de contratos eventuales difícilmente realizarán contrataciones indefinidas, y es ahí donde está la solución: a un puesto de trabajo fijo debe corresponderle un contrato estable.

Por contra amplían las causas de extinción del contrato por causas objetivas. Así establecen que se podrá despedir por causas económicas, si éstas contribuyen a la superación de situaciones económicas negativas, y por causas técnicas, organizativas o de producción, si sirven para superar las dificultades que impidan el buen funcionamiento de la empresa, ya sea por su posición competitiva en el mercado o por exigencias de la demanda.

Asimismo, acordaron fomentar la contratación indefinida si bien, en caso de despido por causas objetivas y tras la declaración de improcedencia del mismo, sólo se tendrá derecho a una indemnización de 33 días de salario por año trabajado.

En definitiva, un contrato relativamente nuevo que agrupa a los anteriores contratos indefinidos de trabajadores mayores de 45 años, para jóvenes trabajadores menores de 25 años o con edad comprendidas entre 25 y 29 años y para trabajadores minusválidos. Contrato que reduce la cuantía del despido improcedente en 12 días por año trabajado y en 18 mensualidades en el tope máximo, o lo que es lo mismo, que abarata el despido libre.

- **Acuerdo Interconfederal sobre Negociación Colectiva (abril de 1997)**

Establece la colaboración institucional y la articulación de los convenios estatales o de sector; sobre las materias a regular en un posible Convenio Colectivo Nacional de rama de actividad; materias de carácter sindical negociables en el marco de la negociación colectiva sectorial; ...

Reservan exclusivamente determinadas materias a la negociación de los convenios colectivos nacionales sectoriales.

- **Acuerdo sobre Cobertura de Vacíos (abril de 1997)**

Recoge la sustitución de las Ordenanzas Laborales en sectores sin negociación colectiva de ámbito estatal y consiguientemente el control sobre más de 800.000 trabajadores. Imponiendo, aún más si cabe, la hegemonía sindical de los sindicatos mayoritarios.

El Acuerdo supone una alteración sustancial del sistema de negociación colectiva, centralizando y jerarquizando, con predominio de los sistemas superiores de negociación de los inferiores, siendo totalmente contraria a la Reforma de 1994 que establecía una atención especial a los niveles inferiores de negociación, en especial los convenios y los acuerdos de empresa.

- **Reales Decretos Ley 8 y 9/1997, de 16 de mayo (en vigor desde el 17 de mayo de 1997)**

Evidentemente la administración debía colaborar en estos acuerdos, por esa razón elaboró dichos Decretos Ley en desarrollo del acuerdo Interconfederal para la Estabilidad en el Empleo, mediante incentivos en materia de Seguridad Social y de carácter fiscal para el fomento de la contratación indefinida.

Las empresas se beneficiarán de bonificaciones en las cuotas a la Seguridad Social entre el 40 y el 60%; únicamente pagarán 33 días por año de salario con el límite máximo de 24 mensualidades, con lo cual consiguen un menor coste en el caso de los despidos objetivos improcedentes; no computarán como personas asalariadas, lo que representa un importante beneficio fiscal.

1.2. Acuerdo sobre Consolidación y Racionalización del Sistema de la Seguridad Social (suscrito el 9 de octubre de 1996).

El recíproco compromiso adquirido con el Pacto de Toledo, propició dicho acuerdo, entre los sindicatos y el gobierno popular y, a pesar del rimbombante nombre, se trata exclusivamente de un incremento sustancial de los años de cotización para generar el derecho a una pensión digna y, consecuentemente, una disminución de las mismas. En cuanto a la separación de las fuentes de financiación, si bien es positivo en principio, sobre todo por la parte de los gastos que debía asumir la administración, no es menos cierto que si no se hace efectiva la deuda de la misma y la de los empresarios, y se deja de bonificar a las diversas modalidades de contratación, su puesta en marcha significará nuevamente una trampa para los trabajadores.

Se profundiza en la dualización social que comporta el neoliberalismo económico: si a los trabajadores en activo se nos recorta la pensión, a los jóvenes se lo ponen muy difícil el

conseguir los años de cotización necesarios para generar el derecho a una pensión contributiva.

2. Análisis de la actuación sindical en esta situación.

Esta política de ataque a gran escala (por la profundidad de este ataque y por su dimensión europea) contra los trabajadores y los sectores populares ha hecho crecer el antagonismo capital-trabajo sistemáticamente amortizado por la línea de acción contradictoria con los intereses sociales de las principales organizaciones que son su referencia (políticas y sindicales). Todo y la reiterada disposición a la lucha demostrada por los trabajadores (desde huelgas generales hasta movilizaciones de sector o empresas...) los planes burgueses han podido progresar por la política de las direcciones de las principales organizaciones; en el terreno sindical y en nuestro caso, principalmente las direcciones de CCOO y UGT.

Plegarse al proyecto capitalista que es la Unión Europea, entra en la lógica de la patronal y el gobierno, por lo cual, en última instancia, todo acaba en un regateo sobre medidas que hacen menos traumáticas las "inevitables" reconversiones, reformas laborales, reducciones salariales, privatizaciones o recortes de prestaciones.

Esta línea decididamente "pragmática", particularmente después de la huelga general del 27 de enero de 1994, supone no solamente la renuncia a luchar por la derogación de la Reforma Laboral sino también el compromiso explícito en la línea de subordinación de los intereses de los trabajadores a los intereses capitalistas, que se reflejan en los dos últimos años en la firma de sucesivos pactos explícitos que facilitan al gobierno y las patronales avanzar en sus planes: mediación y arbitraje, formación continua, pacto de Toledo, salud laboral, segunda reforma laboral, reforma del PER, el reciente acuerdo sobre el futuro estatuto básico de la función pública, ahora en Catalunya el Pacte per l'Ocupació con la Generalitat... Esta política de franca colaboración de clases tiene contrapartidas en el aumento de privilegios, subvenciones, liberados (el pastel de la formación continua, la tolerancia hacia las deudas a la Seguridad Social, las ayudas financieras para reflotar los servicios ruinosos...). Paralelamente en esta línea de subordinación política crece la dependencia financiera del Estado para mantener sus aparatos, delante de la crisis crónica de afiliación que padecen, que en estos momentos es más profunda por la disensión que esta política produce en amplios sectores de afiliados y trabajadores.

Esta política fortalece al gobierno de la derecha estatal y autonómica, dándole una estabilidad que les facilita preparar nuevos ataques: prosigue el desmantelamiento del sector público privatizando empresas y servicios, reduciendo los servicios y las prestaciones sociales (medicatentazo, recortes a la enseñanza pública, Correos...), se preparan nuevas medidas desreguladoras (más flexibilidad laboral), nuevas reducciones (del subsidio de paro...). Este pragmatismo claudicante tiene su correlación en la disminución drástica de las luchas, desde la huelga general del 94 (la conflictividad más baja de los últimos doce años). Las luchas de resistencia que se producen, sectoriales o de empresa, quedan ahogadas por su aislamiento (Metro, diversas empresas del Metal del Vallés, Correos...), a la vez que crece el sentimiento de impotencia y excepticismo entre amplios sectores de trabajadores.

Asimismo, esta política de las direcciones burocráticas de CCOO y UGT provoca el descontento de sectores crecientes de trabajadores dentro y fuera de los sindicatos. La expresión de este descontento es muy diversa: niveles bajos de afiliación, aparición de sectores de oposición en el interior de estas organizaciones, especialmente en CCOO, cierto crecimiento nuestro, aumento de las candidaturas de empresa, surgimiento o crecimiento de sindicatos sectoriales, procesos de luchas que surgen al margen de los sindicatos (parados, contra las ETT's...), etc.

Decían los firmantes de los acuerdos anteriormente mencionados que la situación cambiaría tras la puesta en marcha de las medidas acordadas en los mismos. La realidad nuevamente nos confirma en nuestros peores augurios: la temporalidad no ha disminuido sustancialmente. Es cierto que el número de contratos fijos realizados se ha triplicado en el último año, pero es que los 900.000 contratos indefinidos suscritos en ese período representan sólo el 9% sobre el total de contratos realizados.

Evidentemente algunos se vanagloriarán de que esta cifra triplique los contratos realizados en etapas anteriores, incluso, que se están convirtiendo temporales en indefinidos. Sin embargo, ¿alguien se ha preguntado el porqué de esta transformación? Lo que venía sucediendo era que éstos contratos se estaban realizando fraudulentamente, y que a estos puestos de trabajo temporales les correspondía una contratación indefinida, incluso que, debido a las diversas bonificaciones, con esta modalidad de contratación, era y es más económico hacer fijo a un trabajador y, ¿por qué no?, despedirlo dentro de dos años cuando se agoten las ayudas.

Siguiendo en esa tónica, a pesar de que se aumentó el número de afiliados a la Seguridad Social en cerca de 500.000 ello no se ha correspondido con un incremento del total de los ingresos. El régimen general, que representa el 66% de los ingresos del sistema, y en el cual se inscriben el 90% de este medio millón de nuevos afiliados, recaudó 162.317 millones menos de lo presupuestado para 1997. Los responsables han sido la moderación salarial y la continuidad de los contratos basura, y ello a pesar de que las cuotas obreras se incrementaron en 19.025 millones, mientras que la aportación empresarial se redujo en 181.342 millones de pesetas.

Los sindicatos mayoritarios han entrado de lleno en la lógica neoliberal de empresarios y gobiernos, imbuidos de la patraña de la Unión Económica, siendo capaces de dejar en el camino los derechos sociales y las condiciones de vida de los trabajadores, renunciando a la presión y la movilización, cuando no, firmando pactos innombrables.

Es obvio que el paro no tiene solución con estas medidas; que estamos condenados a convivir durante muchos años con altas tasas de desempleo si no somos capaces de compartir el escaso trabajo existente. Por esa razón tienen mayor interés, si cabe, las propuestas de la *Confederación* sobre reparto del trabajo y la riqueza mediante la reducción de la jornada laboral a 35 horas, supresión de las horas extras, pluriempleo, renta básica,...

Los problemas humanos y del planeta si tienen solución.

Partiendo de una concepción diferente y racional de la organización y del desarrollo de la humanidad, tratando de transformar la sociedad para que esto sea posible, la solución esta en un funcionamiento social basado, entre otras cosas en:

- Cambiar el concepto de trabajo por el de aportación a la sociedad
- Dirigir el esfuerzo para que revierta mejor en todos los aspectos
- Producir y servir lo verdaderamente útil y necesario
- Producir calidad para conseguir duración y salvaguardar así el ecosistema
- Ganar tiempo libre por medio de la reducción del tiempo de esfuerzo
- Fomentar el esfuerzo voluntario en pro de la solidaridad con la humanidad y la salud del planeta.

3. Revisión de nuestra actuación negociadora y líneas generales de negociación colectiva.

Mas allá de las consabidas y reiteradas reivindicaciones (más salario y menos trabajo), la acción sindical debe radicar en pilares fundamentales: conocimiento de la realidad. Esto es, tenemos que reconocernos en el cuerpo social del que formamos parte, en la sociología de los trabajadores, saber de sus diferentes condiciones, aptitudes y conciencia de clase, así como en la calidad de sus reivindicaciones y su disposición a defenderlas. Igualmente es imprescindible conocer la realidad de la empresa ante la que esas reivindicaciones pretenden manifestarse.

En este orden de cosas conviene recordar que cualquier reivindicación (o al menos la mayor parte de ellas) tiene un carácter *reformista* (políticamente hablando). Queremos decir con esto que la obtención de una subida salarial de carácter lineal y de un 10%, o un 15%, no es, en sí misma, *revolucionaria*. De hecho no es revolucionaria en absoluto; ni eso ni los dos meses de vacaciones cada año o la jornada de treinta horas. Lo revolucionario de la acción sindical es su carácter de formación de la clase, su contribución al nacimiento y desarrollo de una cultura con raíces en conceptos tales como la solidaridad.

El sindicalismo de clase, de lucha, independiente y democrático, se ha de basar en el más estricto funcionamiento asambleario y de respeto a la democracia directa. Para nosotros, eso se concreta en el sometimiento de las propuestas de los diferentes sindicatos, ya sean de lucha o de negociación, a las decisiones de las asambleas de los trabajadores, en el impulso decidido de organos de lucha como los comités de huelga, a las cuales se han de incorporar los sindicatos, revocables e igualmente sometida a sus decisiones. Se han de promover asambleas y exigir que las decisiones sean respetadas por parte de todas las organizaciones sindicales, tanto durante el proceso de las luchas como a la hora de firmar un acuerdo. La unidad de los trabajadores, fijos y precarios, y de las organizaciones sindicales se vuelve real cuando son las asambleas de trabajadores las que deciden y escogen sus organos representativos y revocables.

Por lo tanto, y si esto está claro, es evidente que nuestras metas estratégicas no serán tanto el conseguir ésto o aquello, sino conseguirlo con los trabajadores. Contribuir a la toma de conciencia de estos compañeros, a fortalecer su confianza en que juntos podemos. A partir de aquí los objetivos estratégicos se tornan más fáciles de comprender: formar opinión y hacer organización. Informar y organizar, éstos son los verdaderos pilares del sindicalismo

revolucionario. Hacer hincapié en ésta o en aquella reivindicación de carácter corporativo es solo la táctica.

Informar no es dar nuestra opinión, informar es un proceso de reconstrucción de la realidad, que exige, entre otras cosas, el permanente cuestionamiento de nuestros principios (por arraigados que estos principios sean). Organizar no es reproducir nuestros esquemas organizativos, o, para ser más exactos, nuestras convicciones organizativas, sino plantearnos la actividad desde el nivel en el que se encuentran los trabajadores. Para informar y para organizar bajo estos criterios es obligado el mantenimiento de relaciones estables con la empresa. La automarginación, el olímpico desprecio, y la apuesta por una teórica movilización permanente, consume, agota y, evidentemente, margina.

Conviene recordar que una organización débil, marginada, sin relación con los responsables de la empresa, pero con unos delegados que sean meros detentadores de horas sindicales es una organización de corruptos, porque ni lucha, ni deja luchar, y solo se presenta a las elecciones sindicales para disfrutar de las horas. Horas que se emplean en nobles debates teóricos sobre la mejor defensa de no se sabe qué, y, solo ocasionalmente, para dirimir gravísimos problemas de orden interno. A los trabajadores, como son todos unos reformistas, que les defienda otro. Bueno, pues no, la única manera de evitar esa corruptela que deviene del uso no sindical de las horas sindicales, es emplearlas para lo que están definidas, y esta ponencia defiende: contactos con los trabajadores (conocimiento de la realidad), contacto con la empresa (conocimiento de la realidad II), actividad entre los trabajadores (informar y organizar) y formarse sindicalmente para mejor cumplimiento del mandato que algunos compañeros ponen en nosotros cuando nos eligen.

Existen reivindicaciones de carácter estrictamente orgánico, cuya satisfacción atiende exclusivamente a los intereses de la CGT de Catalunya, y existen reivindicaciones de índole puramente sindical. Las primeras están claras: reconocimiento de nuestra presencia y nuestro derecho a estar presentes en todos los foros en que se diriman temas que afecten a nuestros afiliados.

Las reivindicaciones de carácter sindical deberíamos dividir las en aquellas que pretendemos tengan una dimensión general, o universalizadora, y aquellas otras de carácter mas concreto, cuyo detalle, entendemos, excede a las pretensiones de un Congreso.

No se trata de hacer un recetario detallado de todo aquello que son reivindicaciones del movimiento obrero, y que nuestro sindicato ya recoge, o aspiraciones planteables en un término difuso (jornada de 32 horas...), sino de definir aquellos puntos movilizados de absoluta actualidad, que responden a las necesidades más urgentes y alrededor de las cuales ya están movilizándose o estarían dispuestos a movilizarse los trabajadores:

Derogación de la Reforma Laboral y las otras leyes antisociales (Pacto de Toledo, etc.).

Contra el paro:

- Jornada laboral máxima de 35 horas semanales por ley universal ya, sin reducción salarial ni cómputo anual.

- Jubilación a los 60 años con el 100% de prestación.
- Prohibición de las horas extraordinarias.

Contra la precariedad:

- Cierre y prohibición de las ETT's.
- Eliminación de los contratos precarios.

Contra los despidos:

- Defensa incondicional de los puestos de trabajo (contra los ERE's). Supresión del despido objetivo y readmisión obligatoria en el improcedente.
- Aumento generalizado de los salarios y pensiones más bajas. Actualización automática del poder adquisitivo. A igual trabajo, igual salario.
- Salario social.
- Contra el desmantelamiento y contra la Reforma laboral en el sector público: contra las privatizaciones y en defensa de la empresa y los servicios públicos (sanidad, enseñanza, correos...). Contra el Estatuto Básico de la Función Pública.
- Por impuestos directos y progresivos. Aumento de los impuestos a las grandes fortunas. Reducción de los impuestos indirectos y especiales.

También la formación profesional, la implantación de nuevas tecnologías, la penetración de la cultura democrática en el seno de las empresas, la creación de empleo o la capacidad sindical para actuar de oficio en según que casos, serían reivindicaciones estratégicas que nacerían con la doble voluntad de desarrollarse y de universalizarse. Si las vacaciones pueden ser de treinta y cinco días laborales o si la subida salarial debe ser de un punto sobre el IPC vencido o de once punto sobre el IPC previsto, son temas puntuales sobre los que un Congreso Confederal no debería tomar decisiones demasiado rígidas, toda vez que los compromisos de cada negociación son distintos, y todos los sectores no son iguales.

En definitiva, debemos utilizar la negociación colectiva para afianzar la conciencia de clase; potenciar la solidaridad; formarnos humana y socialmente; potenciar la participación, ...

4. Criterios y metas en los procesos de elecciones sindicales.

Los procesos electorales son ese momento en el cual los trabajadores pasan revista a la actuación de los sindicatos, a los comportamientos desaforados, a esas promesas incumplidas, ... en definitiva, es el momento en el cual debemos recoger si hemos sido capaces de sembrar con anterioridad, si nuestras reivindicaciones han conectado con las aspiraciones de los asalariados, ...

Indudablemente, quien espere que todo esto se produzca con el mínimo esfuerzo por nuestra parte, o por simpatía, está totalmente equivocado. Atrás quedaron las afinidades exclusivamente ideológicas, incluso las simpatías personales. Quien hoy no es capaz de dar soluciones a los problemas que nos envuelven, es simplemente despreciado y su actividad cae en el olvido.

También, y de vital importancia, el nivel afiliativo incide en el resultado a conseguir en estos procesos. Por ello, sería imprescindible establecer proyectos continuados en el tiempo, tanto a nivel territorial y sectorial, y, obviamente, no podemos dejar en el ostracismo más absoluto los proyectos de empresa, todos ellos encaminados a incrementar sustancialmente nuestra base afiliativa.

Nadie dispone de la varita mágica, indudablemente, pero, quien no camina no tropieza. Podemos continuar defendiendo que tenemos la razón, pero, si ésta no va acompañada de una incidencia real en nuestro entorno, de poco nos servirá realizar los mejores análisis, exponer las mejores soluciones. Si estamos solos y los demás continúan creciendo, como cambiaremos lo que no nos gusta. No hablemos ya de atraernos a esos nuevos colectivos que se incorporan al mundo laboral y ven a los sindicatos como estructuras del pasado.

Igualmente, no podemos olvidar que en estos momentos no existe un proceso electoral cerrado, que continuamente se puede cuestionar la representatividad sindical, por esa razón debemos estar permanente tensionados y propiciar el máximo de procesos electorales, sin embargo, es incuestionable que esta organización necesita estar en candeleros y ser el referente, desaprovechamos una buena oportunidad con la campaña diseñada por el SP de la CGT de Catalunya con anterioridad a la reforma del 94, la cual bajo el título *Criterios para un Plan de Expansión* nos hubiera permitido anticipar los contenidos finales de la reforma, confiemos que no se repita nuevamente el error con el actual Plan de Expansión y Elecciones Sindicales.

En conclusión, debemos ser conscientes de la importancia de los procesos que se generan alrededor de las elecciones sindicales, de las consecuencias de los resultados obtenidos, de que pueden ser la base de nuestro crecimiento e implantación, en definitiva, una buena oportunidad que no debemos desaprovechar.

5. La salud laboral como un objetivo prioritario de la intervención sindical.

Durante 1997 se produjeron 676.644 accidentes de trabajo con baja laboral, incrementando en cerca del 10% los sufridos el año anterior, lo que produjo la muerte de 1.070 trabajadores -otro fatídico 10% de incremento con respecto a 1996-.

A la vista de estos datos es incuestionable que existe una carencia de medidas preventivas que frenen este constante aumento de las estadísticas, situando a este país en una tasa de siniestralidad de 14 accidentes por cada 100.000 trabajadores, y consecuentemente, triplicar la media de la Unión Europea.

Ello evidencia un desprecio hacia la actual normativa conocida como Ley de Prevención de Riesgos Laborales y su posterior desarrollo, tanto por parte de los empresarios que, estando interesados únicamente en el incremento de los beneficios, no invierten suficientemente en prevención, como los constantes aumentos de la contratación precaria, por otra parte la administración, que no desarrolla un plan de cumplimiento de las normas preventivas, sin olvidar a los propios trabajadores que no se toman en serio este tema.

Por ello, los sindicatos debemos estar más vigilantes, potenciando la cultura de la prevención y dedicando una parte importante de nuestros esfuerzos y de los delegados, en la vigilancia de los flagrantes incumplimientos, al fin y al cabo, siempre el más perjudicado por un accidente laboral será un trabajador.

Asegurar las condiciones de trabajo son una garantía para nuestra salud, por esa razón es necesario incrementar el interés entre nuestros afiliados por esta materia, por ello, sería imprescindible volver a desempolvar el proyecto de que la Confederació constituya un Gabinete de Salud Laboral que pueda asesorar y realizar estudios específicos en materia de prevención y salud laboral.

6. La acción sindical directa a finales del siglo XX.

En la realidad actual, la amplia regulación de los conflictos y las normas que los desarrollan imposibilitan el no tener que acudir a la Autoridad en determinadas ocasiones, máxime cuando nos referimos al sector público y por lo tanto se entremezclan las funciones de Empresa/Autoridad en la misma persona, incluso que nuestra actuación sindical abuse en demasiadas ocasiones de esta línea, por lo tanto, y sin olvidar el objetivo de tratar directamente entre las partes en conflicto, hoy debiéramos redefinirla en la práctica en el sentido de que la acción directa será aquella acción no mediatizada, pero, sin descartar la utilización de intermediarios cuando ello sea necesario.

Combinar esta acción con la movilización, la presión sobre las autoridades, pero, con coherencia, con proyección de futuro, sabiendo cuando comenzar, hasta dónde estamos dispuestos a llegar, saber retirarnos a tiempo. Más sirve a la causa emancipadora una victoria parcial que una derrota final.

Por ello, debemos ser conscientes que no podemos judicializar nuestra acción sindical en exceso. La cesión de nuestra actuación sindical delegando la solución de nuestros problemas en un Juez, evidentemente no es acción directa, tampoco es lo más conveniente, máxime cuando las leyes no nos son propicias. Por ello, deberíamos agotar las posibilidades de negociación, limitando el uso de ésta mediación a los casos flagrantes, o bien que sindicalmente fuera necesario llegar a la justicia y evidenciar públicamente que si bien son legales las actuaciones, no por esa razón son más justas.

Debiéramos hacer mayor uso de nuestra propia capacidad de modificar las condiciones adversas, presionando, influyendo y movilizand para ganarnos el apoyo de la opinión pública o el de aquellos que van a decidir sobre una situación concreta, esa sería la acción directa que hoy deberíamos potenciar.

7. Cohesión de nuestra actuación sindical.

Adoptar las fórmulas resistencialistas es, obviamente, una conclusión lógica que deviene de nuestra manifiesta debilidad, pero entender que esa es la solución final y mejor acabada, es olvidar lo que es una evidencia conceptual: solo se resiste con éxito en condiciones de equilibrio o de inferioridad temporal. La CGT de Catalunya es débil y va a seguir siéndolo por un tiempo. O hacemos de la alternativa creíble una herramienta irrenunciable o asumimos

nuestro papel gremial de defensores de una serie de condiciones laborales que solo afectan al 10% de los trabajadores. Seremos honrados, continuaremos siendo honestos, o incluso los mejores. Pero no haremos sindicalismo, y nuestro papel se limitará a lograr que, durante un rato más, unos cuantos disfruten de unas condiciones que deberíamos tener todos.

Si atendemos a nuestra propia experiencia colectiva, y olvidamos los tópicos de rigor que encorsetan nuestros discursos, tendremos que convenir en que es desde las Secciones Sindicales y desde las Federaciones Sectoriales desde donde proyectamos nuestra actividad sindical. Parece pues evidente que éstos dos instrumentos son las muletas de las que nos valemos diariamente. Igual da que recurramos a las experiencias de las elecciones sindicales, que a la experiencia de coordinación de una lucha concreta, siempre encontraremos a la Sección, como epicentro de toda la problemática concreta, y como elemento generador de dinámicas comunes, y al Sindicato y la Federación, como aparato divulgador, catalizador dinamizador y coordinador.

Parece pues obligado que todo acuerdo sobre acción sindical contemple, o tenga en cuenta aquellas herramientas a las que comprometemos con nuestros acuerdos, y cual es el papel que les atribuimos a la hora de la elaboración de los mismos. la acción sindical debe definirse en aquellos espacios en los que se genera: Sección, Sindicato y Federación.

Para hacer efectiva ésta se establecerán canales de información y coordinación estables, tanto en el seno de las Federaciones Sectoriales como de éstas con la Secretaría de Acción Sindical del Comité Confederal. Del intercambio de experiencias deberán surgir las líneas generales de actuación, así como las plataformas reivindicativas, las cuales deber contener cuestiones verdaderamente defendibles y que permitan una mayor intervención del Sindicato.

El resultado de todo ello nos remite a recuperar la anterior colaboración entre las diversas Secretarías con sus homónimas del nivel organizativo inmediatamente superior, colaboración no solo en lo general sino que debe darse también en lo puntual, de tal forma que trabajen coordinadamente, lo que permitirá no tan solo un conocimiento al día de la acción sindical de nuestras estructuras, sino que servirá para mejorar y enriquecer la misma.

Por todo ello, es conveniente encauzar nuestras actuaciones a aquellos foros que nos sirvan para encontrar solución a nuestros problemas, tenemos en nuestras manos un amplio abanico de órganos de intervención o decisión que no son suficientemente utilizados, únicamente de nosotros depende encontrar el foro más adecuado.

INTERVENCIÓN SOCIAL DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Introducción.

Es preciso enfatizar que las resoluciones de la Confederació, en los Congresos de Lleida y La Sedeta, en materia de acción social nos dan un amplio marco de actuación y proposición en temas como: calidad de vida, derechos humanos y civiles, paz y antimilitarismo, ecología, juventud, mujer, solidaridad internacional, cuarto mundo, enseñanza y cultura, sanidad,... Bagaje, posiciones y propuestas que únicamente han podido sufrir pequeñas variaciones por motivos tácticos y que permiten posicionar a la CGT de Catalunya como una alternativa sindical y social que, desde la confluencia de esfuerzos y sensibilidades, pretende una transformación social pacífica, mayoritaria y plural, una autentica revolución de los valores éticos y sociales.

El punto de partida de nuestra intervención social son los acuerdos de anteriores Congresos confederales, que deberían ser recopilados y editados por la secretaria de acción social del Secretariado Permanente.

La Confederación debe tener una intervención social global. Nuestro papel como organización transformadora, sensible al conjunto de problemas y reivindicaciones de las clases populares, nos debe llevar a procurar propuestas, acciones e intervenciones en las que planteemos el carácter global de las agresiones en lo social y de las soluciones y alternativas.

La parcialización del conflicto social es un error estratégico. Aunque podamos entender, alentar y coincidir con determinadas luchas y reivindicaciones que afectan a determinados aspectos (vivienda, ecología, pacifismo,...), nuestra visión global de la situación nos debe llevar a vincularlos con el conjunto, a establecer lazos de conexión con otras luchas y a procurar conformar una conjunción de todas. En la misma línea, no debemos caer en la parcialización en nuestra intervención social.

2. Análisis de nuestra actuación socio-política reciente.

La Confederación ha avanzado de manera clara en la intervención social global, especialmente en lo que hace referencia a la exclusión social y la defensa de los derechos sociales. Las marchas contra el paro, la campaña de defensa de las empresas y servicios públicos, la actual campaña de acción directa contra el paro y de reparto del trabajo y la riqueza como ejes de intervención han supuesto un considerable avance en las posiciones de la organización, en la globalización de la problemática social y en la implicación mayoritaria de la Confederación.

También se ha seguido profundizando en la confluencia con otras organizaciones sindicales, sociales y políticas (o con los sectores más claramente antineoliberales de éstas). Y, en la mayoría de los casos se ha intervenido con voz y propuestas propias. Aportando y recibiendo, lo que debe ser normal en la actividad social amplia de nuestra organización.

Igualmente se ha avanzado en la sensibilización interna, cuando se han dado campañas generales (aunque aún nos queda mucho por hacer), en la inclusión de temas de intervención social en las reuniones orgánicas y en la creación y funcionamiento de más áreas de la secretaría de acción social.

No obstante, nuestra actuación sigue presentando algunas disfunciones como las dificultades para que algunas federaciones territoriales asuman su papel de dinamizadoras de la intervención socio-política de la CGT de Catalunya, la escasa cobertura de las secretarías de acción social en los diferentes entes confederales y la dificultad para aglutinar en torno o en el seno de la Confederació a bastantes de los afiliados y afiliadas que llevan a cabo actividades sociales.

3. Defensa de los derechos sociales y de las libertades individuales y colectivas.

Los derechos sociales (individuales o colectivos) sufren un profundo deterioro, cuando no son simple y llanamente suprimidos, paralelo a los derechos laborales. De hecho, sólo podemos considerar los derechos laborales como sociales.

La actual fase de desarrollo capitalista se caracteriza por la concentración de todo tipo de poderes (políticos, económicos, mediáticos) y por la eliminación (más o menos burda, dependiendo de las circunstancias) de todo lo que supongan trabas a dicho proceso.

El neoliberalismo, en sus diversas facetas, está haciendo *tabla rasa* de los derechos y libertades individuales y colectivas que forman parte de la cultura y la historia recientes, en el mundo occidental. Libertades y derechos no concedidos graciosamente sino arrancados a los poderes por la vía de las reivindicaciones progresistas, las movilizaciones y las luchas sociales, en procesos de honda profundización democrática.

Sea desde la perspectiva de la reducción del gasto público (para que los ingresos del Estado se utilicen en otras actividades que benefician directa o indirectamente a las minorías poderosas), sea por la voluntad de que situaciones o circunstancias que creíamos cubiertas desde la perspectiva pública se quieren transformar en privadas (con los consiguientes dividendos para las empresas y corporaciones privadas, que recogen del mercado público a quienes tienen posibilidades ahora de disfrutar de un servicio privado, mientras condenan a una parte importante de la población a la exclusión social), sea por la mera voluntad de imponer unos criterios morales y sociales estrictamente reaccionarios, las libertades y derechos de mayor contenido vivencial (trabajo, vivienda, sanidad, cultura, enseñanza,...) están en franco retroceso mientras la concentración de poderes económicos, políticos y mediáticos está en alza.

La CGT de Catalunya debe defender los derechos sociales con absoluta firmeza. La Confederació ha de ocupar un papel clave en la oposición a todo lo que suponga retroceso en el disfrute de dichos derechos.

Pero, es más. Considerando que el nivel de desarrollo productivo, económico y social es en la actualidad superior a cualquier otro momento histórico, la Confederació debe reivindicar una mayor amplitud y expansión solidaria de los derechos sociales.

A la agresión de la derecha política y económica, a los derechos y libertades, se opone por parte de importantes sectores de la izquierda social: el olvido de lo social (en lo que, a

grandes rasgos, coinciden), poniendo el acento en determinadas libertades individuales o bien una posición defensiva con reclamación de plenos poderes y atribuciones para el Estado.

En este punto es clave recuperar el equilibrio del sindicalismo revolucionario para colocar en el mismo fiel de la balanza derechos y libertades y para hurtar al Estado todo aquello que puede ser objeto de desarrollo colectivo, de evolución y contrapoder de la sociedad civil. En el momento en el que nos encontramos, junto a las reivindicaciones de que determinados derechos no pasen del control del Estado al de la iniciativa privada, también hemos de situar la autogestión colectiva y ciudadana de dichos derechos y libertades.

En el campo de las libertades debemos ser especialmente beligerantes con el respeto de aquellas que tiene relación con la conciencia y la expresión y, con mayor énfasis, en aquellas que suponen conflictos para el sistema (insubmisión militar, fiscal,...) o son reivindicaciones de sectores sociales discriminados (aborto, solidaridad interracial,...).

4. Balance de los retrocesos en materia social y de derechos democráticos.

Creemos que la frontera entre la acción social y la sindical es difícilmente definible.

Como vemos, la política neoliberal de ataque en toda la línea a conquistas históricas de los trabajadores pretende resolver la crisis del sistema elevando la tasa de ganancia del capital sobre la base de incrementar la extracción de la plusvalía, es decir, la explotación de los trabajadores y trabajadoras. Eso se hace mediante, de un lado, atacando el salario directo con toda una serie de medidas desreguladoras, pero también intentando reducir el "salario social", es decir, el indirecto y el diferido. Las políticas de desmantelamiento y privatización de los servicios públicos (sanidad, transportes, correos, servicios sociales...) y de las prestaciones sociales (pensiones, paro, medicamentazo...), de reducción de la progrevisidad del sistema fiscal y de los impuestos directos aumentando los indirectos, responde a este objetivo. De otro lado, esta ofensiva reaccionaria en el terreno socioeconómico se complementa con lo que se produce en el ámbito de las libertades políticas, con el objetivo de limitar al máximo la capacidad de respuesta de la clase obrera y los sectores populares a las agresiones que recibe: ingerencia y limitación de derechos como los de huelga (incremento de los servicios mínimos...), aumento de las medidas legales y de la represión contra el ejercicio de los derechos democráticos, profundizando el carácter antidemocrático de la constitución monárquica (aplicación de la Ley Antiterrorista a casos como el de los jóvenes de Terrassa; condena y encarcelamiento de toda la dirección de HB; aumento de la arbitrariedad del Estado, - fondos reservados, terrorismo de Estado, escuchas policiales...- intensificación de las medidas policíacas y judiciales contra las protestas sociales - videovigilancia, manifestaciones...-, negación del derecho de autodeterminación de los pueblos...).

5. La defensa de los derechos sociales y democráticos.

Es necesario tomar como puntos fundamentales de nuestra acción sindical y, por tanto desde una perspectiva esencialmente de clase, la defensa de los llamados derechos sociales (prestaciones, servicios públicos, impuestos...) dentro de una Plataforma de medidas urgentes que responda a las necesidades más acuciantes y sentidas por el movimiento obrero y que por tanto tenga un carácter marcadamente movilizador. Esta orientación se ha de basar en una

línea de acción resueltamente unitaria que acabe de potenciar la democracia obrera. Asimismo, señalamos que la CGT, en el terreno de la defensa de los derechos democráticos más elementales, ha de impulsar iniciativas y comprometerse activamente en las acciones unitarias contra la actual ofensiva reaccionaria.

Hace falta tomar iniciativas unitarias y movilizadoras de defensa de los servicios públicos. Ante el ataque a los derechos sociales y a los servicios públicos, entendemos que hace falta que nos impliquemos decididamente a impulsar y ser parte activa y real de iniciativas unitarias (Plataformas, movimientos, campañas...) que planteen la defensa (de la sanidad, la enseñanza, durante este curso la lucha de los centros de formación de adultos-, el transporte...). Pensemos que nuestra línea no puede ser la simple denuncia de las posiciones de los otros o presentar de forma propagandística (folletos...) nuestras propuestas. De otro lado hemos de aprovechar más a fondo nuestra estructura confederal porque la implicación en estas campañas unitarias de movilización sea amplia y activa (sin ir más lejos, la participación de la CGT en la manifestación contra el "medicamentazo" del 26 de marzo fue reducida).

6. Lucha contra la exclusión social.

Una de las consecuencias más palpables de la aplicación de las políticas neoliberales a nivel social y económico es la exclusión social. Exclusión que cada vez afecta a más personas y que amplía enormemente las distancias entre las capas económicamente más poderosas y los sectores excluidos, tanto del trabajo como de una prestación y una subsistencia digna. Exclusión que tiene como bases el cada vez más desigual reparto de la riqueza y el paso de la página del espejismo del estado del bienestar.

El planteamiento puro y duro de considerar el acceso al trabajo como único elemento de integración social de las clases populares, en una etapa de altísimos niveles de paro, masiva contratación eventual y precarización supone un atentado a la razón y a unos mínimos principios de justicia social.

La lucha contra la exclusión social es un elemento clave de la solidaridad entre las clases populares. La lucha contra la fragmentación producida por el acceso o no al trabajo remunerado, a las prestaciones sociales o a los documentos para tener derecho a dichas opciones supone la pervivencia de la conciencia de clase.

La CGT de Catalunya continuará luchando en campañas propias y en campañas generales contra la exclusión social y planteando reivindicaciones en clave de reparto del trabajo y la riqueza y de avance en los derechos sociales.

Las actuaciones de los sindicatos mayoritarios con respecto al paro está generando un entramado burocrático y clientelar que llega a un gran colectivo de parados y paradas. Es necesario una respuesta alternativa de CGT. En este sentido se generarán propuestas de ocupación y alternativas de cooperativas de trabajo que permita a los afiliados de CGT y trabajadores en general que tengan a su alcance posibilidades de subsistencia propia.

7. La relación con los movimientos sociales, apertura a la sociedad.

Conserva toda su vigencia el siguiente párrafo aprobado en el IV Congreso: *Sin duda en este proyecto transformador... vamos a coincidir con otros sectores sociales, para los que el punto de partida del proceso es diferente. El inevitable y positivo carácter mayoritario y plural del proceso debe llevar a la Confederación a una convergencia con los nuevos movimientos (ecologistas, pacifistas, solidarios, antirepresivos, feministas,...) en un proyecto común.*

No obstante, parece necesario insistir en que nuestra relación con los movimientos sociales (y, especialmente con aquellos que tienen una actitud más combativa, crean mayores problemas al sistema y tienen planteamientos claramente transformadores) no debe ser otra que la de colaboración desde la autonomía respectiva, desde el respeto. También, desde el apoyo mutuo y la unidad de acción.

La unidad de acción con los movimientos sociales debe ser uno de los objetivos de nuestra intervención socio-política. Intervención que debe combinar las campañas propias y autónomas cuando las circunstancias lo requieran.

La unidad de acción es un bien en sí mismo siempre que los objetivos supongan denuncia pública de medidas o propuestas antisociales, movilizaciones ciudadanas, posibilidades de rechazo y avance de los niveles de conciencia y de lucha de las clases populares.

8. Área de la juventud.

La CGT como organización que aspira a una transformación global de la sociedad ha de tener en cuenta que eso es sólo factible con la implicación de los jóvenes.

La voluntad de hacer funcionar el Área de Jóvenes, dentro de la Secretaría de Acción Social no es la de dividir, sino la de hacer más eficaz el trabajo diario.

Los objetivos que se plantearon a la hora de organizarse como jóvenes fueron:

- Ser un referente juvenil.
- Asegurar la continuidad del proyecto anarcosindicalista.
- Dinamizar la lucha juvenil contra cualquier forma de explotación.
- Desarrollar actividades desde los diferentes ámbitos.

A nivel sindical: hacer sentir nuestra voz en las secciones de las que formamos parte, en la medida que tengan cabida, así como abrir nuevos frentes de lucha (contra las ETT's, manifestaciones los despidos y cierres, participación en la Asamblea de parados...).

A nivel social: impulsar y participar en cualquier lucha anticapitalista que siga los principios libertarios (antimilitarista, feminismo, solidaridad internacionalista, okupación, solidaridad con los colectivos de presos...).

- Formación para crear grupos de autodefensa intelectual.

9. El territorio como marco de intervención social y de cohesión social.

Los acuerdos de nuestro anterior congreso y del último congreso confederal estatal reflejan la importancia del territorio (barrio, localidad, comarca) como marco de relación, de cohesión y de intervención social. De un lado la segmentación social, la rotatividad y la exclusión laboral forzadas, de buena parte de las clases populares, sitúan al territorio más próximo como el punto de encuentro. De otro, el marco vivencial es el soporte para nuestras propuestas y prácticas respecto de la exclusión social, el reparto de la riqueza, la ecología, la sanidad,...

Los trabajadores y trabajadoras formamos parte de la ciudadanía y estamos vinculados a las clases populares. El grado de vivencias fuera del trabajo es cada vez mayor y más significativo. Nuestras exigencias de calidad de vida, libertades y derechos sociales se dibujan con mayor nitidez en el territorio, que es el espacio natural de intervención socio-política. Espacio natural que también ha sufrido la degradación de los intentos de alienación e individualización y que debemos recuperar para la solidaridad y la concienciación.

Las tareas de coordinación sindical, de solidaridad laboral y de apoyo técnico y estructural delimitan en buena medida el trabajo de las federaciones territoriales, pero seguiremos cojeando en lo social si la intervención en este campo y su coordinación no supone la actividad fundamental de dichas federaciones.

En tal sentido, las secretarías de acción social y los secretariados permanentes serán los dinamizadores de la intervención social desde las federaciones territoriales y de la coordinación de afiliados y afiliadas al respecto.

La Confederación a través de las secretarías de formación procurará ampliar conocimientos, técnicas de intervención e intercambiar experiencias de intervención social.

Los diferentes ámbitos de coordinación y decisión de la CGT de Catalunya incluirán temas referentes a la acción social en sus reuniones.

ORGANIZACIÓN Y FUNCIONAMIENTO, ECONOMÍA Y COMUNICACIÓN.

ESTATUTOS DE LA CGT DE CATALUNYA

1. Confederalidad y solidaridad interna.

El ejercicio de la autonomía de funcionamiento de los entes confederados y de los afiliados y afiliadas debe tener como límite las decisiones comunes de la Confederació, los elementos de confederalidad de los que nos hemos dotado: estatutos, acuerdos, normas de funcionamiento.

Acentuar la confederalidad de nuestra organización significa primar lo común, lo colectivo. Porque sin una unión y cohesión confederal efectiva, que por supuesto respete la pluralidad, no existe un proyecto organizativo ni una alternativa sindical y social comunes.

Frente a las tendencias corporativas y disgregadoras (propias de los tiempos que corren, de las presiones para debilitar el movimiento sindical y de interpretaciones poco correctas de las autonomías de funcionamiento) que se producen en demasiadas ocasiones, se impone reforzar la cultura organizativa mediante la confederalidad y la solidaridad interna.

La solidaridad interna debe manifestarse en todos sus niveles: económico, orgánico, reivindicativo,... Dicha solidaridad es la expresión más evidente de la cultura y la cohesión organizativa. Si no se sienten como propios la apertura de una nueva sede, una concentración contra un despido, una manifestación por unas reivindicaciones justas, la ayuda de alguien *más experto* en una negociación colectiva,... difícilmente podremos convencer a nadie de que estamos construyendo un proyecto sindical solidario.

A lo largo de esta resolución se establecen medidas y propuestas que van en esta línea, pero de nada serviría aprobarlas para no ponerlas en práctica. Este Congreso debe suponer un avance significativo en la confederalidad y la solidaridad interna.

2. Implicación de las secciones sindicales en el funcionamiento confederal.

Nuestra organización presenta algunos contrastes significativos. Uno de los más relevantes es la significación de determinadas secciones sindicales (número de afiliados/as, número de delegados/as, representatividad, empresa o sector estratégico y capacidad efectiva de reivindicación y negociación) frente a la poca significación (respecto de los mismos parámetros) del sindicato, federación territorial y sectorial a los que pertenecen.

Este hecho puede llevar a situaciones de desconexión, descoordinación y cierta ausencia de relaciones efectivas. No por ello podemos caer en el error de cargar todas las tintas sobre las secciones sindicales ni sobre los otros organismos confederales. En ciertos casos el funcionamiento real de algunos sindicatos se basa mayoritariamente en la participación de la afiliación en las secciones sindicales.

Debe quedar claro que las secciones sindicales son la representación del sindicato y/o sector en las empresas.

Las secciones sindicales deben participar en la vida de los sindicatos de su sector (acudiendo sus afiliados a las asambleas, informando de su vida sindical y de las negociaciones que llevan a cabo para que participe el sindicato en ellas) y participando en los órganos de gestión de la Organización y en el funcionamiento confederal. También los sindicatos deben intervenir en la vida de las secciones sindicales y potenciarlas.

La vida de los sindicatos y demás entes orgánicos se nutre (y, esa es la lógica) de afiliados y afiliadas la mayoría de los cuales están integrados/as en secciones sindicales. Conseguir su implicación en el funcionamiento confederal, paralelamente al desarrollo de su práctica sindical más próxima, es un elemento básico de cultura organizativa, de confederalidad, de solidaridad interna.

Se trata de procurar el mejor funcionamiento de las estructuras confederales, de colaborar en el desarrollo de la organización en otras empresas y sectores y de contribuir efectivamente a consolidar una alternativa sindical y social.

Por consiguiente, toda la afiliación debe participar activamente en la estructura confederal. Una de las maneras más directas es que las secciones sindicales aporten compañeros y compañeras a las tareas confederales (con tiempo, experiencia, capacidad,...). Las secciones sindicales con mayor implantación y representatividad deben contribuir en mayor medida.

3. Ámbito real y formal de los sindicatos.

El ámbito de la negociación colectiva con la contraparte patronal se sitúa en estos momentos en la empresa, en la provincia, en el conjunto de Catalunya, cuando no se centraliza a nivel estatal.

Le queda pues al sindicato de sector o territorio poco margen en la negociación colectiva, pero mucho en el resto de la actividad sindical (coordinación, solidaridad, acción social, etc.), así como una fuerte dimensión interna en lo que supone la base organizativa (afiliación, de reparto económico, de participación en los grandes comicios, etc.). Así pues, cada vez es más evidente la necesidad de conformar y dotar de efectividad a las federaciones sectoriales.

En este sentido, se procederá a constituir todas las federaciones sectoriales de la CGT de Catalunya, que se corresponderán con las aprobadas en el último congreso confederal extraordinario de la CGT.

Para su funcionamiento económico, además de las ayudas provenientes de la CGT de Catalunya y establecidas en el Pleno Económico de junio del 96, se hará una petición conjunta a las federaciones estatales para que se aporte una parte significativa de su porcentaje de la cuota confederal, en consonancia con nuestra afiliación.

En aquellos casos en que el grueso más significativo de los sindicatos y la afiliación de una federación sectorial esté en Catalunya, deberemos autopropoñernos para asumir responsabilidades de gestión en la citada federación.

4. Democracia interna, participación y representación.

El crecimiento sectorial y territorial de la Confederación aconseja extremar los esfuerzos para conseguir altas cuotas de participación. La participación y con ella la democracia directa interna no se consiguen con sólo proponérselo o proponerlo. No se trata únicamente de efectuar las correspondientes convocatorias de asambleas, plenos, plenarias,... Es necesario crear un clima absolutamente favorable a la participación y la democracia interna utilizando y coordinando determinados medios: desde la formación a la utilidad y la temporalidad de las convocatorias.

4.1.- En el inicio mismo de la afiliación de un trabajador al Sindicato, se le debería hacer entrega de un resumen o extracto de nuestros Estatutos, en el que de forma clara y lo más didáctica posible, se resaltara que entraba a formar parte de una ORGANIZACIÓN DE CLASE, no sólo de una Sección Sindical de una empresa determinada, ni incluso de un Sindicato de rama. Que es una organización donde se practica la SOLIDARIDAD, y se rige por medio de la DEMOCRACIA DIRECTA, que tiene en la ASAMBLEA el órgano de decisión de los distintos entes confederados, y a través de la asamblea del sindicato, de sus decisiones y acuerdos, al CONGRESO como máximo órgano normativo de la CONFEDERACIÓN.

4.2.- Inmediatamente y ya desde el sindicato, se le debería ofrecer un plan mínimo de formación que abarcaría dos aspectos: uno sobre las cuestiones básicas de nuestro funcionamiento orgánico, para lo que se le debería facilitar una documentación sencilla pero que motivara su integración y participación en las actividades de la ORGANIZACIÓN; y el otro sobre los derechos sociales: Derecho Sindical, Convenio del sector, etc. Se trata de que todos los afiliados tengan el suficiente conocimiento de la Organización que permita, ser elegido para ello, ocupar cualquier cargo de gestión dentro de la estructura de la Organización de manera efectiva.

4.3.- Nuestra dinámica asamblearia debería exigirnos estudiar y formarnos en las técnicas más adecuadas para que su práctica resulte en todo momento gratificante para los asistentes, eficaz en la toma de acuerdos, que contribuya a mejorar la información y la formación de los afiliados y que sea una verdadera escuela de tolerancia y respeto. Esto requeriría, en primer lugar, desterrar las prácticas de funcionamiento burocrático, autoritario y dirigentista, que planteen confrontación con la metodología asamblearia, a partir de supuestas eficacias en la gestión orgánica.

4.4.- Que la Junta Sindical/Secretariado Permanente de los Sindicatos se dotaran de una o varias secretarías que atendieran, fomentaran y coordinaran la formación, la participación y la acción social de los afiliados. Esta secretaría o secretarías, deberían estar coordinadas a todos los niveles de nuestro esquema orgánico.

4.5.- Cada sindicato, o en su caso, la Federación Sectorial correspondiente, debería dotarse de un plan de formación convenientemente estructurado, que condujera a un conocimiento en profundidad de la práctica o prácticas profesionales, comprensivas del sector o sectores que abarque la Federación; a su desarrollo y evolución tecnológica; de su situación económica, de abastecimientos, de condiciones de mercado, de necesidades y tendencias de consumo; de condiciones de trabajo, de niveles de sueldo, de experiencias de lucha sindical, etc. Se

trataría de recuperar el control sindical sobre la verdadera formación técnico-profesional y con el control, el prestigio, la percepción de la utilidad del sindicato para las generaciones jóvenes, que salen de la enseñanza profesional incluso universitaria sin experiencia, pero con la lección bien aprendida sobre la orientación de sus apoyos y fidelidades.

4.6.- En el caso de los principales comicios:

a) **Congresos Confederales** cada 4 años, en los que se traten las líneas generales de intervención de la organización y se elijan el secretariado permanente y el resto de cargos confederales.

Se trata de establecer los marcos de actuación y de intervención sin por ello pretender abarcar todas las particularidades y peculiaridades de los años siguientes, elaborar plataformas estrictas,... Es decir ni lastrar la actividad posterior ni tener la sensación que nos movemos en una permanente indefinición o ambigüedad que permite una cosa y también la contraria.

b) **Plenos Confederales** cada 2 años, en los que se traten cuestiones organizativas, estructurales, económicas y de actualidad socio-política.

Con ello tendremos tiempo y espacio suficiente para estos temas más prácticos y los *desdramatizamos* al sacarlos del marco congresual.

c) **Conferencias Sindicales** cada 2 años, en las que aprobaremos las líneas de intervención sindical: negociación colectiva, plataformas reivindicativas, salud laboral, expansión y elecciones sindicales,...

El establecimiento de un comicio más centrado en temas sindicales y la periodicidad nos servirán sin duda para establecer un seguimiento más efectivo y real de nuestra actividad sindical y para afinar más en los métodos y estrategias.

El resultado final es que la Confederación realizará, como mínimo, un comicio anual y, para que todos no tengan una misma dimensión, se establece la diferenciación de temarios.

4.7.- Por lo que se refiere a los organismos de gestión de la Confederación se propone ampliarlos, reforzarlos y que sus actuaciones, propuestas y decisiones sean más conocidas por el conjunto de la Confederación. En concreto:

a) La Plenaria del Comité Confederal de la CGT de Catalunya (formada por los/as secretarios/as generales de las federaciones territoriales y sectoriales y el secretariado permanente) se reunirá cada mes y medio aproximadamente y sus acuerdos llegarán en el menor tiempo posible a todos los sindicatos (acta de acuerdos).

b) Cada secretaria del secretariado permanente junto con las secretarías del mismo área de las federaciones territoriales y sectoriales formarán los Consejos Confederales de: organización, acción sindical, acción social, formación, comunicación, finanzas,...

Los Consejos Confederales funcionarán como equipos de trabajo, servirán para cohesionar las actividades de la Confederación en cada área y para dinamizar interna y externamente las propuestas de la Organización. El Consejo Confederal de la secretaria general es el Comité Confederal.

Se reunirán con la periodicidad que crea oportuna el propio consejo, el miembro correspondiente del secretariado permanente o por indicación del Comité Confederal. Un funcionamiento semejante se debería dar en cada federación territorial y sectorial y con ello potenciar el trabajo en equipo, la coordinación, la homogeneidad y la optimización de esfuerzos humanos y recursos materiales.

4.8.- Al margen de la participación en los comicios y desde los organismos de gestión y coordinación confederales, el Congreso y los diversos organismos confederales deben velar por la profundización de la democracia directa interna en todos los ámbitos. Para lo cual son básicos tres elementos: información, formación y participación.

a) Todos los miembros de organismos de gestión y coordinación confederal (que lo son por elección y representación) deben facilitar a sus entes y afiliados/as el máximo posible de la información que maneje (proyectos, propuestas, acuerdos, actas,...).

Sean cuales sean las dimensiones del ente orgánico se deben hacer los esfuerzos necesarios por mantener regularmente informados a los afiliados y afiliadas.

Cualquier omisión voluntaria o reiterada de información será considerada como un atentado a la democracia directa interna y podrá dar motivo a revocación o intervención de la Comisión de Garantías.

b) Todos los secretariados de los entes confederales (específica o conjuntamente) se preocuparán de promover la formación teórica y práctica que sitúe a sus afiliados y afiliadas en igualdad de conocimientos respecto de la mecánica de funcionamiento, acuerdos, propuestas, etc. de la Confederación.

En especial, la secretaria de formación del secretariado permanente pondrá en marcha la programación de la Escuela de Formación Permanente (aprobada en el Congreso de Lleida) y elaborará un documento básico sobre la Confederación (formado por un conjunto de materiales básicos), de acogida a todos los afiliados y afiliadas nuevos/as, y otro más complejo, destinado a quienes quieran tener un conocimiento más profundo de la Confederación.

c) Todos los secretariados de los entes confederales se comprometen a potenciar al máximo la participación y la democracia interna.

Todos estos elementos integrados dan lugar a una especie de Carta de los derechos de los afiliados y afiliadas de la CGT de Catalunya que garantiza que las únicas diferencias de participación entre ellos/as se deban a la voluntad y a la disponibilidad de cada cual.

5. Proyección pública de la CGT de Catalunya. Comunicación con la sociedad.

La proyección pública de la CGT de Catalunya debe tener en cuenta la importancia que en el proceso de comunicación han adquirido los medios (periódicos, revistas, radios, televisiones), no únicamente en la transmisión de noticias y opiniones (hasta el punto que casi podamos afirmar que algo que no ha sido reflejado por los medios es algo que no ha existido), sino también por los condicionantes de inmediatez, urgencia y actualidad de los acontecimientos.

En este marco debemos procurar que nuestras propuestas, actos, movilizaciones,... lleguen a la sociedad y, especialmente, a las clases populares. Lo que requiere como mínimo de un trabajo serio y constante en diversos ámbitos.

El apabullamiento de la intermediación de los medios respecto de la comunicación, el hecho de que la mayoría de ellos estén en manos de corporaciones públicas o privadas de intereses políticos y económicos determinados y la censura comunicativa a la que estamos sometidos (por motivos diversos, que van desde la representatividad a la acaparación de la imagen del sindicalismo, a nivel de medios, por parte de CCOO y UGT), nos obliga a hacer un serio esfuerzo en este aspecto para que nuestro discurso no quede reducido a nuestro propio marco y sus aledaños. En definitiva, que rompamos la guetización a la que nos abocan.

Un primer ámbito de proyección pública es la que se ejerce directamente respecto de las personas más cercanas, en el trabajo y en lugar de residencia. A pesar del masivo poder de las líneas oficiales de los medios y todos los aparatos de propaganda directa o indirecta de los grandes poderes económicos y políticos, todos y cada uno de los afiliados y afiliadas de la Confederación podemos y debemos ser propagandistas de las propuestas de la Confederación, mediante conversaciones, intervenciones en asambleas y reuniones, repartiendo propaganda, etc.

En este ámbito, es preciso potenciar la adquisición de capacidades orales, escritas y de imagen. Esta debe ser una de las labores centrales y comunes de las áreas de formación y comunicación de los diferentes entes confederales. No se trata de fomentar una especie de *profesionalización* que nos lleve a preocuparnos más de la forma que del fondo, pero sí de adquirir unos recursos básicos que garanticen una mejor y mayor difusión de nuestros planteamientos.

Un segundo plano a mejorar es el de la capacidad de comunicación interna y externa. La potenciación de determinados medios de transmisión (internet, fax) nos permite conocer en tiempo real las diferentes actuaciones y propuestas de los entes confederales y una autonomía y rapidez en la comunicación con los medios de vital importancia.

Al respecto, la apuesta para los próximos años es que todas las federaciones territoriales y sectoriales y los sindicatos y secciones sindicales más numerosas cuenten con ambos medios (en el caso del correo electrónico, hay que acentuar que la CGT tiene su propio servidor).

En tercer lugar, deberíamos contemplar la relación con los diferentes medios de comunicación (de ámbito estatal, nacional, comarcal o local; dado que esta faceta no debe

quedar expuesta únicamente a la relaciones que se establezcan desde el secretariado permanente de la CGT de Catalunya) como un factor clave de la proyección externa de la organización que debe contemplar una actividad permanente, planificada y coordinada.

La relación con los medios (que en la práctica es la relación con determinados/as periodistas, en buena medida relación interpersonal) debe ser una actividad permanente y continuada, como mínimo desde las secretarías de comunicación del secretariado permanente y de las federaciones territoriales. Relación permanente que permita un grado de confianza y de confidencialidad y que nos sitúe en la posición de generadores de noticias.

También debe responder a un alto grado de coordinación, tanto por lo que respecta al conocimiento de hechos concretos que se generan en cualquier ámbito de la confederación (de carácter sindical o socio-político) y que son en potencia noticiables, como en lo que se refiere a la imagen, contenidos, etc., que queremos transmitir.

Por último planificación, tanto en el sentido de relaciones, objetivos generales (aumentar nuestra presencia en los medios) y concretos (intervenir en determinados programas, publicar artículos de opinión,...), como en la homogeneización de la imagen pública y mediática de la Confederación.

La secretaria de comunicación del secretariado permanente y el Consejo Confederal del área elaboran y coordinan las líneas básicas de comunicación y proyección externa de la Confederación, sobre la base de las propuestas y reflexiones anteriores.

En la medida de las posibilidades, la secretaria de comunicación creará un gabinete técnico de comunicación con afiliados/as y personas afines expertas en el área de la comunicación y la imagen.

6. Los medios de comunicación confederales. El "Catalunya".

a) El Colectivo Catalunya

La publicación confederal Catalunya ha demostrado en la octava época, que comenzó después del 5º Congreso, su viabilidad e interés para la Organización. Gracias a las personas que forman el Colectivo "Catalunya" ha sido posible que esta cabecera histórica del anarcosindicalismo haya vuelto a aparecer para miles de lectores y lectoras.

Pero este esfuerzo de un puñado de personas ha de tener una continuidad y el apoyo por parte de la CGT. Por eso proponemos a la Organización continuar funcionando como colectivo (caso que se está generalizando en las publicaciones de izquierdas y que se aviene mejor con los propios criterios orgánicos). Las personas que formamos nos ofrecemos para llevar adelante la próxima etapa, continuadora de la actual, todo y esperando la oportunidad de poder salir mensualmente a la calle, ya dotada la publicación de una estructura más sólida.

Este Colectivo se ha demostrado útil a la hora de funcionar pide a la Organización un voto de confianza para poder continuar así, haciendo innecesario el nombramiento de una /o directora/o. La Secretaría de Comunicación e Imagen es miembro de pleno derecho del

Consejo de Redacción del Catalunya y en su caso lo será también del Colectivo. Su función básica es hacer de enlace e impulsar las prioridades informativas del Comité Confederal, así como la de colaborar en los trabajos que se le asignen desde la publicación.

b) La consolidación del Catalunya

El 6º Congreso ha de profundizar en los acuerdos tomados en los dos últimos congresos. El "Catalunya" es el portavoz de la CGT de Catalunya y difusor de su línea de pensamiento y con criterios periodísticos reflejar la realidad social catalana, peninsular y mundial. Estos objetivos se están asumiendo en el actual período, con calidad periodística de edición.

El Catalunya está en pleno funcionamiento, pero no puede depender, como hasta ahora, exclusivamente del voluntarismo de los integrantes del Colectivo y de los recursos particulares que están aportando número a número. La Organización ha de aportar los medios materiales para asegurar la viabilidad de la publicación con independencia de las personas que trabajamos en el Colectivo. Hacen falta unos nuevos planteamientos que garanticen su continuidad y no tirar al mar el trabajo hecho. Las personas del Colectivo seguiremos trabajando, pero hemos de comenzar a dotarnos, poco a poco, de una infraestructura.

La Confederació ha de ser consciente que no es lógico que la publicación de toda la CGT de Catalunya no tenga ninguna herramienta ni ningún material propio (en estos momentos se utilizan medios personales, que no permiten ni tan solo un reparto más equitativo de faenas). Esta precariedad de medios no es justa ni prudente.

Ahora, la CGT de Catalunya, ya comienza a necesitar y se merece disponer de un servicio de ediciones en condiciones aunque para llegar a tenerlo haga falta algunos años. Las nuevas tecnologías de autoedición han puesto a nuestro alcance posibilidades impensables hace pocos años. Hoy día, se puede disponer del mejor sistema de edición profesional con un presupuesto muy bajo. La tecnología utilizada para hacer el Catalunya es la que utilizan las editoriales y las empresas de artes gráficas.

En esta línea, es propósito del Colectivo adquirir, en función de las propias posibilidades y de las de la Organización, el equipo informático necesario para enmaquetar la publicación en los locales del sindicato, cosa que permitiría sacar otro rendimiento, con la enmaquetación de otras publicaciones confederales, convertirse en el embrión de un servicio de publicaciones confederal, ya que garantizará la distribución de faenas entre otras personas del Colectivo.

La CGT de Catalunya ha de continuar garantizando, en esta próxima etapa, que una de las personas de las dedicadas a faenas administrativas del SP de Catalunya, pueda seguir haciendo trabajos para el Catalunya (control de subscripciones, etiquetas, envíos, facturación, correspondencia...) como hasta ahora.

El balance económico del Catalunya, presentado en el informe de gestión, demuestra que dentro de la precariedad en que nos movemos hay un cierto equilibrio entre los ingresos y los gastos, consiguiendo, a costa de los recursos personales, sin olvidar la profesionalidad, de un reducido grupo de personas. De este balance se desprende la necesidad de una aportación anual al Catalunya por parte del Comité Confederal, no inferior al 25% del presupuesto anual de la publicación.

c) Los objetivos

En este último período se ha conseguido el objetivo de salir con periodicidad, consolidando un buen ritmo, en general, en todas las fases de trabajo, que ha permitido la puntualidad deseada. La edición bimensual de cada número ha permitido que el actual equipo de redacción, maquetación y distribución, que no tiene ninguna clase de retribución, pueda asegurar esta regularidad.

El Catalunya ha tenido con los doce números aparecidos en esta octava época una evolución ascendente de los 2.250 ejemplares del número 1, se aumentó la tirada a 3.000 en el número 2, 3.500 en el número 3 y 4.000 a partir del número 10.

Como propuesta de futuro inmediato, con una campaña de subscripciones y extensión entre los sindicatos de la CGT de Catalunya, nos proponemos como primera fita aumentar la tirada a 5.000 ejemplares, cosa bastante factible en el plazo máximo de un año si se produce un aumento de las ventas al mismo ritmo que el actual, el que permitirá bajar el precio de coste.

En segundo lugar, nos proponemos como objetivo, la edición mensual en el término de dos años, lo que implicará dotar al Catalunya de una estructura definitivamente sólida y profesional.

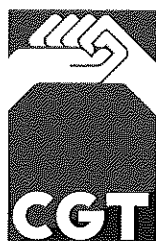
En función del apoyo y de los recursos que tenga el Colectivo Catalunya se podrá establecer un programa de asesoramiento y de intercambio con publicaciones confederales.

Por último, otro objetivo será la potenciación de ediciones Confederales del Catalunya, que podrán utilizar los medios materiales con que la Confederació le dotará, para realizar la edición de ponencias, acuerdos, monográficos, trípticos, carteles...

7. Independencia de la CGT respecto al Estado.

La base de sustentación económica del sindicato han de ser los ingresos basados en la afiliación.

La política del sindicato ante las subvenciones directas (resultados electorales...) y/o indirectas (cursillos de formación, Fondo Social Europeo...) será la de destinarlo a fondos de solidaridad, huelga, extensión, apoyo de las luchas y para objetivos diferentes del funcionamiento ordinario.

**Confederació General del Treball
de Catalunya**

26, 27 i 28 de juny de 1998
VAPOR LLONCH - Sabadell